

The Razor's Edge #11 deel 2

Vraag 2

Geliefde Osho,

Toen ik student was aan een Japanse Boeddhistische universiteit hoorde ik het woord bewustzijn.

Geliefde Osho, wat betekent het?

Kranti Satbodha, bewustzijn heb je reeds, maar slechts voor een heel klein gedeelte. Het is net als een ijsberg – een tiende deel is boven water en de rest is onder water. Enkel een klein beetje is bewust in jou.

Ik zeg iets en jij luistert ernaar; zonder bewustzijn is dat niet mogelijk. Deze pilaren van Chuang Tzu Auditorium luisteren niet – zij hebben geen bewustzijn. Maar wij zijn slechts voor een heel klein deel bewust.

Meditatie is nou juist de wetenschap om meer en meer bewustzijn aan de duisternis te onttrekken. De enige manier is om vierentwintig uur per dag zo bewust mogelijk te zijn. Als je zit, zit dan bewust, niet als een mechanische robot; als je wandelt, wandel bewust, alert bij elke beweging; als je luistert, luister meer en meer bewust, zodat elk woord tot je komt in zijn kristalheldere zuiverheid, zijn onherroepelijkheid. Terwijl je luistert, wees dan stil, zodat je bewustzijn niet bedekt wordt door gedachten.

Precies op dit moment, kun je als je stil en bewust bent, kleine insecten hun lied horen zingen in de bomen. Het nachtelijk donker is niet leeg, de nacht heeft zijn eigen lied; maar als je vol gedachten bent kun je niet naar insecten luisteren. Dit is enkel een voorbeeld.

Als er steeds meer stilte in je komt, kun je luisteren hoe je eigen hart klopt, je kunt dan luisteren hoe je bloed stroomt, omdat bloed voortdurend door je hele lichaam aan het stromen is. Als je bewust en stil bent zal er meer en meer helderheid, creativiteit en intelligentie worden ontdekt. Er zijn miljoenen genieën die sterven zonder te weten dat ze een genie waren. Er zijn miljoenen mensen die niet weten waarom ze hier kwamen, waarom zij leefden en waar ze heen gaan.

Het gebeurde... George Bernard Shaw was op weg van Londen naar een andere plaats in Engeland. De conducteur kwam en Bernard Shaw keek in al zijn zakken, opende zijn koffer – hij transpireerde – het kaartje was zoek. De conducteur zei... “Ik ken u, iedereen kent u, er is geen reden om bezorgd te zijn. U heeft het wel ergens gestopt, zit er maar niet zo over in.” Bernard Shaw zei... “Wie zit er in over een kaartje?” De conducteur zei... “Waarom transpireert u dan en bent u zo gespannen?”

Hij zei... “Het probleem is dat nu de vraag zich voordoet, waar ik naar toe ga. Het stond op het kaartje. Nou, gaat u me vertellen waar ik heen ga?” De conducteur zei... “Hoe kan ik vertellen waar u heengaat?”

Dus Bernard Shaw zei... “Ga dan maar weg en laat me met rust. Ik moet het kaartje vinden. Het is een zaak van leven en dood. Waar ga ik naar toe? Ik moet ergens naar op weg zijn, want ik ben naar het station gegaan, heb een kaartje gekocht, ben ingestapt. Dus een ding is zeker, ik ben ergens naar op weg.”

Dit is de toestand die de meeste mensen nooit te weten komen – Hun bewustzijn is een verborgen schat. Je weet niet wat het inhoudt tenzij je het doet ontwaken, tenzij je het in het licht brengt, tenzij je alle deuren opent en in je eigen wezen binnengaat en alle verborgen hoekjes vindt. Bewustzijn in zijn volledigheid zal je het idee geven van wie je bent, en zal je ook het idee geven wat je bestemming is, waar je verondersteld wordt naar toe te gaan, en wat je capaciteiten zijn. Verberg je een dichter in je hart, of een zanger, of een danser, of een mysticus?

Bewustzijn is zoiets als licht. Op dit moment ben je van binnen in diepe duisternis. Als je de ogen sluit is er duisternis en niets anders.

Een van de grote filosofen van het Westen, C.E.M. Joad was stervend, en een vriend, die een discipel van George Gurdjieff was, kwam hem bezoeken. Joad vroeg de vriend: "Wat doe je toch bij deze vreemde kerel, George Gurdjieff? Waarom verspil je tijd? En jij niet alleen... ik heb gehoord dat veel mensen hun tijd verspillen."

De vriend lachte. Hij zei... "Het is vreemd dat deze paar mensen die bij Gurdjieff zijn denken dat de hele wereld zijn tijd verknoeit, en jij denkt dat wij onze tijd verknoeien." Joad zei... "Ik heb niet veel tijd meer te leven; anders was ik gekomen om te vergelijken."

De vriend zei... "Zelfs al heb je nog maar een paar ogenblikken te leven, het kan hier gedaan worden, nu." Joad stemde toe. De man zei: "Sluit je ogen en kijk gewoon naar binnen, open dan je ogen en vertel me wat je vind."

Joad sloot zijn ogen, opende ze weer en zei... "Er is duisternis en niets anders." De vriend lachte en hij zei... "Het is geen tijd om te lachen, want je gaat bijna dood, maar ik kwam net op tijd. Je zei dat je alleen duisternis zag van binnen?" Joad zei... "Natuurlijk."

En de man zei... "Je bent zo'n grote filosoof; je hebt zulke mooie boeken geschreven. Snap je het niet, er zijn twee dingen – jij en de duisternis? Wie zag anders de duisternis? Duisternis kan zichzelf niet zien – dat is zeker – en duisternis kan niet vermelden dat er enkel duisternis is." Joad zei nadat hij het overwogen had... "Mijn God, misschien verknoeien de mensen die bij Gurdjieff zijn hun tijd niet. Dit is waar, ik heb duisternis gezien."

De vriend zei... "Onze hele inspanning is deze "ik", de getuige, sterker en steviger te maken en de duisternis te veranderen in licht. En beide dingen gebeuren gelijktijdig. Als de getuige steeds meer geconcentreerd raakt, wordt de duisternis steeds minder. Als de getuige tot volledige bloei komt, dat is de lotus van bewustzijn – verdwijnt alle duisternis."

Satbodha, we zijn hier in een mysterieschool, waar we niets anders doen dan je getuige, je bewustzijn steeds meer een vastere vorm te geven; zodat je innerlijke wezen, je innerlijkheid een licht wordt, zo vol en overvloeiend dat je het met anderen kunt delen.

In duisternis zijn is minimaal leven. En vol leven zijn is maximaal leven.

Vraag 3

Geliefde Osho,

Soms terwijl ik een gedicht van Kabir lees is er een "aha" ervaring, zelfs als de mind het niet altijd begrijpt. Bij U in Darshan zittend werd ik herinnerd aan dit gedicht:

*Onwetendheid sluit de ijzeren poorten
maar liefde opent hen.*

*Het geluid van de poorten openend
wekt de slapende mooie vrouw.*

Kabir zegt... "Laat een kans als deze niet voorbijgaan."

Prem Prasado, Kabir is een van de meest zeldzame menselijke wezens die ooit op deze aarde zijn geweest. Hij behoort tot de hoogste categorie mystici. En vreemd genoeg was hij absoluut ongeschoold, weinig ontwikkeld, een wees. Maar alhoewel hij leefde als een arme wever, heeft hij

ook gouden gedichten geweven van ontzagwekkende schoonheid. Zijn woorden zijn onbewerkt maar veelbetekenend.

Onwetendheid sluit de ijzeren poorten.

Dit woord onwetendheid heeft schoonheid. Gewoonlijk zul je er misschien niet op deze manier aan gedacht hebben. Je hebt altijd aan onwetendheid gedacht als een afwezigheid van kennis; maar haar echte betekenis is, jezelf negeren, datgene veronachtzamen wat je weten kan worden, wat je wijsheid kan worden. En de hele dag, het hele leven, ben je voortdurend jezelf aan het negeren.

Je bekommert je om alles, alle onbelangrijke dingen, maar neemt nooit notitie van het meest kostbare ding wat je hebt – jezelf. En Kabir gebruikt het woord op dezelfde wijze. Jezelf negeren is de enige onwetendheid. Het sluit de ijzeren poorten.

Maar liefde opent hen.

Dit zijn de woorden van een man die weet. Als hij enkel een geleerd man was geweest zou hij gezegd hebben dat kennis de deuren opent. Maar in plaats van kennis, kan alleen een man die weet zeggen,

maar liefde opent hen.

De mind zal in onwetendheid blijven; het kan er niet uitkomen. De ijzeren poorten zijn gesloten. De mind kan goed geïnformeerd raken, maar kan niet wijs worden. Het is alleen het hart die de poorten opent. Het is alleen de liefde die je wijs maakt.

Het geluid van de poorten openend

wekt de slapende mooie vrouw.

Dit zijn natuurlijk symbolische woorden. Volgens Kabir is je ziel de slapende vrouw. Hij gebruikt het woord vrouw voor je ziel, je bewustzijn, omdat enkel vrouwelijke kwaliteiten echte spirituele kwaliteiten zijn. Schoonheid is vrouwelijk, eerlijkheid is vrouwelijk, oprechtheid is vrouwelijk; alles wat groots is in je bewustzijn is vrouwelijk. Zelfs het woord bewustzijn is vrouwelijk.

In het Engels is het moeilijk, want in het Engels maak je geen verschil in woorden, je maakt geen verschil tussen mannelijk en vrouwelijk in ieder woord. Maar in welke taal ook die geboren is in het Oosten heeft ieder woord het onderscheid: bewustzijn, alertheid, samadhi, sambodhi, ze zijn allen vrouwelijk. En een man vol liefde en compassie krijgt een vrouwelijke schoonheid en gratie. De man is een beetje barbaars. Zijn kwaliteiten zijn die van een krijger, vechter, egoïst, chauvinist, fanaat, fascist. De mannelijke kwaliteiten zijn nazi kwaliteiten.

Het is niet vreemd dat Duitsland het enige land is dat zijn eigen land vaderland noemt. De hele wereld noemt hun landen moederland – Duitsland is een speciaal geval. Het wordt tijd dat ze het veranderen; ze zouden moeten stoppen het vaderland te noemen want dat geeft mannelijke kwaliteiten de prioriteit.

Friedrich Nietzsche werd door Adolf Hitler als zijn meester gezien, ofschoon Adolf Hitler niet de intelligentie heeft om Friedrich Nietzsche te begrijpen – wat hij ervan verstond was enkel een misverstaan. Maar er waren een paar punten waarvoor Friedrich Nietzsche ook verantwoordelijk was.

Hij zei in een brief dat de mooiste ervaring van zijn leven was, toen hij op een dag s'ochtends vroeg toen de zon scheen, een bataljon soldaten zag met hun glanzende geweren, en het harmonieuze geluid van hun stappen hoorde... "Ik heb nooit zo'n mooie scene gezien, noch heb ik zulke mooie muziek gehoord als de muziek van de soldaten en hun laarzen in een harmonische parade." Nietzsche is ook verantwoordelijk; deze soort stukken verzamelde Adolf Hitler van Nietzsche. De soldaat werd het echte menselijke wezen, en al de kwaliteiten van een krijger werden de kwaliteiten van een supermens.

Maar het Oosten is altijd bewust geweest dat de man en zijn kwaliteiten nuttigheid hebben, bruikbaarheid, maar ze hebben niet de gevoeligheid, de zachtheid, de lieflijkheid, de compassie van de vrouw. Dat is wat Kabir zegt:

Het geluid van de poorten openend

wekt de slapende mooie vrouw.

Kabir zegt... "Laat een kans als deze niet voorbijgaan."

Ook ik zeg tegen jou, Prem Prasado, laat deze kans niet voorbijgaan. We stellen alles in het werk hier om je slapende vrouw te wekken, je bewustzijn te laten ontwaken, je gratie op te wekken, je schoonheid op te wekken. Laat een kans als deze niet voorbijgaan.

Vraag 4

Geliefde Osho,

Ik ben bang U deze vraag te stellen want ik voel dat uw antwoord me werkelijk kan vernietigen. Uw zwaard is deze dagen zo scherp dat zelfs het geluid van het "suizen" me kan doen beven, maar ik moet het u desondanks vragen. Waarom beantwoordt U mijn vragen niet?

Prem Patipada, ik beantwoord je vragen opzettelijk niet. Ten eerste behoorde je bij de klik die de commune heeft vernietigd. Je was van veel dingen op de hoogte; je kwam nooit naar me toe om me ervan te vertellen. Je wist zelfs dat mijn persoonlijk arts werd vergiftigd, dat pogingen werden ondernomen om Vivek, mijn verzorgster, te doden.

Je bleef deel uitmaken van de bende, een kleine groep die absolute macht in de commune wenste te hebben. En iedereen die niet met hen meedeed, zo luide hun argument, was tegen hen. Jij wist alles, toch kwam je het me nooit vertellen. Zelfs toen ik begon te spreken, had je met schriftelijke vragen me kunnen informeren over al deze dingen. Dat deed je nooit.

In tegendeel, toen Sheela met haar kleine criminele groep vertrok, verliet jij ook de commune, terwijl je me in een brief schreef... "Osho onze wegen scheiden zich en misschien zal ik nooit in staat zijn U weer te zien." Je kunt misschien je brief vergeten zijn, ik vergeet niet zo makkelijk, ik kan vergeven – ik heb je vergeven – maar ik kan niet vergeten. En je bent sinds die brief hier twee keer geweest, je kwam naar Mumbai, je kwam hier naar toe.

En je bent bang, niet omdat ik je ga vernietigen – je bent bang omdat ik je ga ontmaskeren.

Daarom heb ik je vragen niet beantwoord, omdat je me zelfs niet een verontschuldiging hebt aangeboden. En je bent niet alleen aan mij een excuus verschuldigd, maar aan de hele commune.

Vraag 5

Geliefde Osho,

Ik ben de laatste zes maanden bij u geweest en nu is het moment gekomen dat ik gedwongen word te vertrekken. Om eerlijk te zijn is dit de enige manier waarop ik weg zou gaan. Mijn hele wezen wankelt. Mijn hart is gebroken en mijn ogen zijn vol tranen, maar niets kan wegnemen wat ik in uw tegenwoordigheid voel. ik ben niet goed in het uitdrukken wat ik voel; het is gewoon een gevoel van dankbaarheid. Dank U, Osho, voor alles. Dank dat U me toestond in Uw huis te wonen, dank voor uw prachtig geschenk, en vooral dank dat u zoveel compassie met me hebt.

Dhyan Aum, het is niet nodig om vol tranen te zijn vanwege je vertrek. Onthoudt altijd dat elk weggaan een begin is van terugkomen; hoe kun je anders komen? Dus beter dan de nadruk op het weggaan te leggen, benadruk altijd het komen. Ga lachend, en als je van tranen houdt, moeten het tranen van vreugde zijn. Om je te laten lachen zal ik een grap vertellen.

Een jonge vrouw ontdekt dat ze zwanger is. Gelukkig heeft ze een vriend die chirurg is het ziekenhuis.

“Maak je maar geen zorgen,” zegt de vriend, “Ik zal je helpen.”

Dus gaat ze naar het ziekenhuis om te bevallen. Een katholieke priester die naar het ziekenhuis ging om een galblaasoperatie te ondergaan is erg verbaasd om bij het bijkomen een pasgeboren baby naast hem te vinden. Met enige tegenzin accepteert hij uiteindelijk de uitleg van de chirurg dat het zijn baby is.

Tenslotte neemt hij het kind mee naar huis en voedt het op als zijn kind. Wanneer hij gaat sterven, roept hij het nu volwassen kind aan zijn bed en zegt... “Mijn kind, voordat ik doodga moet ik je de waarheid vertellen. Je hebt altijd geloofd dat ik je vader ben; Dat ben ik niet. Ik ben je moeder. Je vader is de bisschop.”

Oké, Vimal?

Ja, Osho.

Hoofdstuk #14

Getiteld: Makkelijk is goed

4 maart 1987 in het Chuang Tzu Auditorium

Archief code: 8703040

Korte titel: Razor 14

Audio: Ja

Video: Ja

Lengte: 117 min.

Vraag 1

Geliefde Osho,

Ik houd van dit gedicht van Chuang Tzu...

“Makkelijk is goed, begin goed en je bent op je gemak.

Ga op je gemak door, en het gaat goed.

De goede manier om op je gemak te zijn is de goede manier te vergeten

En te vergeten dat het makkelijk moet zijn.

Anand Shanti, Chuang Tzu is zeer uitzonderlijk – in zekere zin de meest unieke mysticus in de hele geschiedenis van de mensheid. Zijn uniekheid is dat hij in absurditeiten spreekt. Al zijn gedichten en verhalen zijn gewoon absurd. En zijn reden om absurditeit te kiezen als zijn expressie is erg veelbetekenend: de mind moet stil gemaakt worden. Met iets rationeels kan het niet stoppen; het gaat maar steeds door. Bij alles wat logisch is, wordt de mind gevoed. Het is enkel bij het absurde dat de mind plotseling stopt – het is boven het bereik van de mind.

Zijn verhalen, zijn gedichten en zijn andere uitspraken zijn zo absurd dat mensen of eenvoudig weggaan, denkend dat hij gek is.... Zij die moedig genoeg zijn om te blijven merken dat geen andere meditatie nodig was. Gewoon naar zijn absurde uitspraken luisteren stopt het functioneren van de mind. En dat is de bedoeling van meditatie.

Meditatie is niet van de mind.

De meeste Westerse vertalingen van verhandelingen uit het Oosten over meditatie zijn op het verkeerde spoor geraakt. Ze hebben het woord meditatie gebruikt alsof het concentratie betreft. En het Engelse woord meditatie schijnt in feite synoniem te zijn met concentratie.

Het Engels heeft drie woorden – concentratie, contemplatie, meditatie. Geen van hen komt bij benadering bij het Oosterse woord dhyana, wat in China chán werd en in Japan zen. De wortel is het Sanskriet woord dhyana, en het zal erg goed voor je zijn om het onderscheid te begrijpen. Bij concentratie stelt de mind zich scherp in, vernauwd tot enkel een voorwerp.

Een beroemd verhaal over een van de grote meester boogschutters.... Arjuna zegt dat zijn leraar, Dronacharya, de laatste proef aan zijn leerlingen gaf. Hij had een dode vogel ver weg aan een boom gehangen al doelwit.

Hij vroeg een van zijn leerlingen, Duryodhana... "Wat zie je?" Duryodhana zei... "Alles! De bomen, de zon die opkomt achter hen, de vogel die je als roos hebt gesteld. Ik zie alles."

Dronacharya vroeg een andere leerling; hij zei... "Ik zie alleen de vogel. Hij is meer geconcentreerd. Duryodhana heeft zijn mind uitgespreid over de hele plaats. De tweede leerling zegt dat hij alleen de vogel ziet. Maar de meester is niet tevreden.

Hij vraagt Arjuna... "Wat zie jij?" Arjuna zegt... "Enkel het oog van de vogel waarvan je zei dat het doelwit is. Ik zie niets anders." Zijn concentratie is nog meer vernauwd. En voor een boogschutter is deze concentratie nodig. Maar meditatie is geen boogschieten.

Contemplatie is niet geconcentreerd op een enkel voorwerp, maar het is denken over hetzelfde voorwerp van alle mogelijke kanten. Bijvoorbeeld, iemand contempleert over liefde – wat betekent dit? Hij blijft beperkt tot een bepaalde denkwijze, niet tot een bepaald voorwerp, maar tot een zeker onderwerp.

En "meditatie" geeft ook, in alle talen van de wereld behalve het Indiaas, Chinees en Japans, het gevoel.... De boogschutter is geconcentreerd, maar hij houdt zich niet bezig met het oog, het doewit. Zijn interesse geldt hoe de boog te schieten zodat het doel treft; zijn belang is het doel niet te missen.

Meditatie, zo ver het de Westerse talen betreft, is het diep in een voorwerp gaan – denken, in zijn intensere implicaties. Contemplatie was lineair; je denkt hierbij aan een onderwerp vanuit alle mogelijk aspecten, maar de mind beweegt. In meditatie beweegt de mind niet. Het is vergelijkbaar met concentratie zonder de pijlen. Je gedachten zijn de pijlen, maar zij raken hetzelfde onderwerp dieper en dieper en dieper. – niet in een lijn, niet horizontaal maar verticaal. Er is geen woord in de Westerse talen dat het woord dhyana absoluut en adequaat kan vertalen. "Meditatie" is gekozen omdat er geen ander woord is, maar het is een verkeerde keuze. Van de drie woorden is het wel het beste, maar dhyana, c'han of zen hebben een totaal andere betekenis: de mind is gestopt.

In concentratie vernauwd de mind, in contemplatie vloeit het op een niveau over een bepaald onderwerp, in meditatie is het geconcentreerd, en in plaats van pijlen gooit het gedachten dieper en dieper in hetzelfde voorwerp. Maar al de drie processen behoren bij de mind.

Dhyana betekent dat de mind opzij is gezet. Er is geen concentratie, er is geen contemplatie, er is geen meditatie, het is een staat van geen mind; het is absolute stilte, zelfs niet een kleine beroering van enige gedachte.

In het Oosten, zijn zoveel deviezen uitgeprobeerd... hoe het voortdurend babbelen van de mind te stillen, hoe eraan voorbij te gaan, hoe het te stoppen, hoe het achter je te laten. Chuang Tzu heeft zijn eigen unieke contributie. Hij spreekt tegen zijn discipelen in absurditeiten, en de mind kan dit niet aan. De mind heeft iets redelijks nodig, rationeels, logisch; dat is zijn terrein. Het absurde is daaraan voorbij.

Ik heb je het beroemde verhaal vertelt over Chuang Tzu: Op een ochtend wordt hij wakker met tranen in zijn ogen, zo droevig en zo gedgeprimeerd. Zijn discipelen hadden hem nooit droevig of depressief of met tranen gezien, hij is een verlicht meester... wat is er gebeurd? Ze haastten zich om hem te vragen... "Kunnen we ergens mee helpen?" Chuang Tzu zei... "Ik denk het niet." Ze zeiden... Toch willen we weten wat het probleem is dat U zo erg kwelt. U bent aan problemen voorbij!"

Chuang Tzu zei... "Dat was ik ook, maar gisteren nacht zag ik een droom en het heeft mijn hele verworvenheid, prestatie, zelfrealisatie, verlichting verstoord – alles is naar de knoppen."

Ze zeiden... "Gewoon een droom?" Hij zei... "Het was niet zo maar een droom, het heeft me helemaal kapot gemaakt." Ze zeiden... vertel ons toch maar de droom!"

De droom was dat Chuang Tzu zag dat hij een vlinder was geworden. Al de leerlingen lachten. Ze zeiden... "Onnodig om gedeprimeerd te zijn en tranen te huilen en te denken dat je verlichting en zelfrealisatie naar de knoppen is... het is een gewone droom, niets om je zorgen over te maken. In dromen zien mensen vaak dat ze allerlei dingen worden, maar een droom is een droom." Chuang Tzu zei... "ik begrijp dat een droom een droom is. Het probleem is dat ik bezorgd ben over wie ik ben? Als Chuang Tzu in een droom kan zien dat hij een vlinder is geworden, kan een vlinder in haar droom zien dat ze Chuang Tzu is geworden. En nu ben ik in de war. Wie ben ik? – Een Chuang Tzu of een vlinder? "Als Chuang Tzu in staat is te dromen dat hij een vlinder is, kun je niet aan de mogelijkheid voorbijgaan dat een vlinder die een dutje op de rozenstruik doet droomt dat ze Chuang Tzu is geworden. Wie kan haar verhinderen? En de vraag is, ben ik wakker, of is de vlinder aan het dromen dat ze Chuang Tzu is? Vertel jullie mij wie ik ben! – de vlinder of Chuang Tzu."

Ze stonden allen met de mond vol tanden... wat moesten ze zeggen? Deze man vond steeds zulke absurde dingen. Miljoenen mensen hebben miljoenen jaren gedroomd, maar niemand heeft deze vraag gesteld. Jij hebt ook gedroomd, maar heb je ooit dit afgevraagd? – dat als je wakker wordt het misschien het begin is van een nieuwe droom. Wat maakt je zo zeker dat je niet droomt? – In de droom was je zo zeker dat je een vlinder was, en nu ben je zo zeker dat je Chuang Tzu bent. Er is geen verschil in zekerheid. In feite is als je wakker bent de mogelijkheid van verdenking er, je kunt twifelen; maar als je droomt, is er helemaal geen twijfel, geen achterdocht, geen vraagteken – je bent gewoon een vlinder.

Hij zei... "Ga zitten en mediteer en vind het antwoord – wie ben ik?" Ze keken naar elkaar – hoe hierop te mediteren, hoe erover te denken? Het is ondenkbaar, het is voorbij de mind. Zijn naaste discipel, Lieh Tzu, was weg gegaan naar het nabij gelegen dorp. Bij terugkomst zag hij de hele scene: Chuang Tzu in tranen op zijn bed, al de discipelen met gesloten ogen, volkomen ten einde raad.

Wat kan de mind erover zeggen? De vraag is absurd. Hij vroeg een van de leerlingen die dicht bij de deur was... "Wat is er gaande? Het schijnt werkelijk serieus te zijn! Ik heb hier nooit zo'n serieuzeheid gezien. E waarom huilt onze meester? Is er iemand gestorven of zo?"

De discipel zei... "Hij heeft een nieuwe absurditeit gecreëerd. Niemand is gestorven en er is niets gebeurd; hij is ons aan het martelen en anders niets! Nu moeten wij erover mediteren." En hij vertelde hem het probleem. Lieh Tzu zei... "Maak je geen zorgen. Jullie mediteren: Ik kom."

Hij ging naar buiten, bracht een emmer ijskoud water en goot het over Chuang Tzu. En Chuang Tzu zei lachend... "Als je hier eerder was geweest zou je deze idioten hebben kunnen redden! Ze kijken zo ernstig, alsof ze werkelijk denken. En jij zou mijn tranen hebben gespaard en mijn ellende. Wacht even; giet geen water meer, het is te koud."

Lieh Tzu zei... "Is je probleem opgelost of niet?" Chuang Tzu zei... "Het is opgelost – jij bent mijn opvolger!"

Het is niet een vraag die door de mind opgelost moet worden.

De mind is impotent.

Chuang Tzu heeft zo honderden verhalen en hij moet een erg vreemd soort genie geweest zijn – zelfs het verzinnen van deze verhalen is niet makkelijk – maar zijn onderricht was erg eenvoudig. En zij die bij hem bleven werden allen verlicht. Dat is een zeldzaam verschijnsel. Hij versloeg zelfs zijn eigen meester Lao Tzu – een paar mensen werden verlicht, maar de meesten van Lao tzu's discipels bleven in hun onwetendheid. Hij versloeg Gautama Boeddha – een paar van zijn discipels werden verlicht, maar dat was een klein gedeelte, want hij had duizenden discipels en niet meer dan een dozijn werden verlicht.

Chuang Tzu heeft een zeldzame positie in de geschiedenis van de mystici. Al zijn leerlingen werden verlicht... hij liet je niet los tenzij je verlicht was geworden. Hij zat zo achter je aan dat mensen uiteindelijk maar besloten dat het beter was verlicht te worden. Iedere dag nieuwe kwelling... de enige manier jezelf te redden is verlicht te worden. Maar zijn methode was erg eenvoudig, en zijn gedicht, Anand Shanti, vertelt op aforistische manier zijn hele benadering.

“Makkelijk is goed.” Niemand heeft dit ooit durven zeggen. In tegendeel, mensen maken het juiste zo moeilijk als maar mogelijk is. Voor jullie, die allemaal geconditioneerd zijn door verschillende tradities, is het verkeerde makkelijk, en het juiste is moeilijk. Het heeft training nodig, het heeft discipline nodig, het behoeft onderdrukking, het vraagt dat je afziet van de wereld, het vraagt afstand te doen van plezier....

Leugens zijn makkelijk, waarheid is moeilijk – dat is de doorsnee conditionering van de mensheid. Maar Chuang Tzu is ongetwijfeld een man met ontzagwekkend inzicht. Hij zegt, makkelijk is goed. Waarom hebben dan mensen het juiste zo moeilijk gemaakt? Al jullie heiligen hebben het goede erg moeilijk gemaakt.

Er zit een psychologie achter; enkel het moeilijke is aantrekkelijk voor je ego. Hoe moeilijker de taak, des te meer voelt het ego zich uitgedaagd.

De Everest beklimmen was moeilijk; honderden mensen waren gestorven voordat Edmund Hillary de top levend bereikte. Een eeuw lang waren er groep na groep bergbeklimmers geweest, en toen Edmund Hillary het bereikte, was er niets te vinden! Precies op de top is er zelfs niet eens plaats genoeg... alleen een mens kan daar staan, op het hoogste punt. Hem werd gevraagd... Wat was het dat je dreef? Maar al te goed wetend dat honderden bergbeklimmers hun leven verloren hebben gedurende honderd jaar, en zelfs hun lichamen niet eens gevonden zijn... waarom probeerde je dit gevaarlijke project?

Hij zei...Ik moest het proberen. Het deed mijn ego pijn. Ik ben een bergbeklimmer, ik houd ervan bergen te beklimmen, en het was vernederend dat er een Everest is en niemand in staat was er te komen. Het is niet een kwestie van iets te vinden, maar ik voel me zo enorm gelukkig.

Wat is dit geluk? Je hebt niets gevonden! Het geluk bestaat eruit dat je ego meer gekristalliseerd is. Je bent de eerste mens in de hele geschiedenis die de Everest heeft bereikt; nu kan niemand je plaats innemen. Iedereen die daar komt zal de tweede, derde zijn... maar jij hebt een stempel in de geschiedenis gezet; jij bent de eerste. Je hebt niets gevonden, maar je hebt een intense voeding voor je ego gevonden. Misschien is Edmund Hillary zelf hier niet bewust van.

Alle religies hebben het goede moeilijk gemaakt, omdat het verkeerde aantrekkelijk is – aantrekkelijk voor het ego. Maar het ego is niet de waarheid; het ego is niet juist. Zie je het dilemma? Het ego wordt enkel door het moeilijke aangetrokken. Als je wilt dat mensen heiligen worden, moet je jouw juiste, jouw waarheid, jouw discipline erg moeilijk maken. Hoe moeilijker het is, des te meer egoïsten zal het aantrekken, bijna als door een magneet aangetrokken.

Maar het ego is niet goed. Het is het ergste wat een mens kan overkomen. En het kan je niet het goede, de waarheid bezorgen; het kan alleen je ego sterker maken. Chuang Tzu doet met een eenvoudige uitdrukking de meest veelbetekenende verklaring: Makkelijk is goed. Want het makkelijke heeft geen aantrekkingskracht voor het ego.

Als je het makkelijk gaat doen, begint het ego te sterven. En als er geen ego meer over is, ben je bij je werkelijkheid aangekomen – het goede, de waarheid. En het ware en goede moeten natuurlijk zijn. Makkelijk betekent natuurlijk; je kunt hen zonder inspanning vinden. Makkelijk is goed betekent dat natuurlijk goed is, inspanningloos goed is, egeloos goed is.

‘Begin goed en je bent op je gemak, ga op je gemak door en het gaat goed.’ Ze zijn gewoon twee kanten van dezelfde munt. Als je, bij het beginnen van een goed leven, het moeilijk vindt, onthoudt

dat het niet juist is. Als je bij goed te leven, je leven steeds makkelijker vind, meer en meer ontspannen, meevloeiend met de stroom....

Tegen de stroom ingaan is moeilijk, maar met de stroom meegaan is niet moeilijk. Dus kies of de makkelijke dingen in het leven, de meest natuurlijke dingen in het leven en je zult goed zitten; of als je aan de andere kant wilt beginnen, onthoudt het criterium dat het goede je op je gemak moet stellen, je moet ontspannen.

‘Ga op je gemak door en het gaat goed.’ Vergeet geen moment dat het moeilijke het voedsel voor het ego is, en het ego de hindernis is die je blind maakt om te zien, die je doof maakt om te horen, het zwaar maakt om je hart te openen, het je onmogelijk maakt om lief te hebben, te dansen, te zingen.

‘Ga op je gemak door.’ Je hele leven zou een makkelijk verschijnsel moeten zijn. Dan zul je niet het ego creëren. Je zult een natuurlijk wezen zijn, dood gewoon. En voor Chuang Tzu en voor mij ook is het doodgewone het meest bijzonder. De mensen die proberen bijzonder te zijn hebben het doel gemist. Gewoon zijn, gewoon een niemand.

Maar al je conditioneringen zijn zo verdorven; ze maken je slecht. Ze zeggen; op je gemak zijn is lui zijn, gewoon zijn is vernederend. Als je niet probeert macht te krijgen, aanzien, achting, dan is je leven zinloos – dat hebben ze in je mind geperst.

Chuang Tzu neemt in deze eenvoudige uitspraken al je conditioneringen weg.

‘Ga op je gemak door en je bent goed.’ Laat je voor geen enkel moment aangetrokken worden tot het moeilijke. Het zal je iemand maken – een eerste minister, een president – maar het zal je niet goddelijk maken. Makkelijk is goddelijk.

Ik heb over een super rijke Amerikaan gehoord. Hij had alle dingen die de wereld kan bieden en hij had zijn hele leven gestreefd om naar de top te komen; nu had hij dat bereikt en voelde zich van binnen stom want er was niets aan de top. Als Edmund Hillary intelligent genoeg was, moet hij zich stom gevoeld hebben toen op de Everest staande.... Waarvoor heb je het geprobeerd? De man die op de maan liep moet in verlegenheid zijn geweest, ofschoon er niemand was om hem te zien

Deze man had de top bereikt zover het geld betrof, en zover geld kan kopen, had hij alles gekocht. En nu zag hij er dom uit. Waar was het allemaal goed voor? Van binnen was hij leeg. Hij had geen tijd voor zijn innerlijk groei gehad, geen tijd om zelfs maar bekend met zichzelf te worden.

Hij liet al zijn rijkdom varen en haastte zich naar het Oosten om de waarheid te vinden, want drie vierde van zijn leven was bijna voorbij – enkel de staart was over, de olifant was al gepasseerd.

Maar als er iets mogelijk kon zijn, er waren nog een paar dagen over. Hij haastte zich enorm. Hij ging van de ene meester naar de andere, maar niemand kon hem tevreden stellen, want wat zij ook zeiden was opnieuw een andere ego trip.

Het maakt niet uit of je geld verzamelde of je verzamelt deugd, of je hier achting waardig bent of dat je in het hiernamaals respectabel wordt – het maakt niets uit, het is hetzelfde spel. Of je nu een bekende wereldse beroemdheid wordt of een door de wereld vereerde heilige, er is geen verschil in; beiden zijn ego optredens.

En zij allen vertelden hem moeilijke disciplines en moeilijke, lastige manieren om de waarheid te vinden; zij allen zeiden: “Het kan misschien niet mogelijk zijn in dit leven, maar begin in ieder geval maar. In het volgend leven misschien....De reis is lang, het doel is een verafgelegen ster.”

Maar nu kon niemand hem meer bedriegen. Hij had begrepen dat enkel iemand speciaal worden een oefening in stomiteit is. Tenslotte hoorde hij over een heilige die in de Himalaya leefde. En mensen

zeiden: "Als je met hem niet tevreden bent, zul je nooit met wie dan ook tevreden zijn. Dan vergeet het hele zoeken maar."

Dus doodmoe en kapot, na vele kilometers lopen, vond hij eindelijk de man. Hij was erg gelukkig de oude man te zien, maar kreeg een flinke schok. Voordat hij iets kon zeggen, zei de oude man; "Ben je een Amerikaan?"

Hij zei: "Ja, dat ben ik."

De oude man zei: "Heel goed. Heb je wat Amerikaanse sigaretten bij je?"

Hij zei: "Mijn god, waar ben ik beland! Ik ben gekomen om de waarheid te zoeken, het juiste te vinden..." Hij haalde sigaretten tevoorschijn en de oude man begon te roken.

De Amerikaan zei: "Je hebt niet eens gevraagd waarvoor ik hier gekomen ben, moe, hongerig..."

De oude man zei: "Dat doet er niet toe."

De Amerikaan zei: "Ik ben gekomen om de waarheid te vinden!"

De oude man zei: "Waarheid? Je doet een ding, je gaat terug. En volgende keer als je komt, breng je een heleboel Amerikaanse sigaretten mee, want op deze plek is het erg moeilijk om sigaretten te vinden. En ik ben een gemakzuchtig mens, ik span me niet in; mensen komen uit zichzelf. Maar ik houd van de beste sigaretten. Hier komen Indiërs met beedies..."

"Maar," vroeg de man, "Maar mijn zoeken dan?"

De oude man zei: "Je zoeken? Dit is de discipline voor jou: Ga terug, neem zoveel sigaretten mee als je kunt en kom terug en blijf hier bij mij."

Hij vroeg: "Enige discipline?"

De oude man zei: "Ik ben een gewone oude man – geen discipline, geen religie, geen filosofie – ik houd er enkel van een sigaret te roken. Jij komt hier, en langzaamaan zul je net zo gewoon worden als ik ben. En ik zeg je, gewoon zijn, zonder pretenties, is het juiste."

En toen de man terugging zei de oude man: "Luister, laat tenminste je horloge hier, want ik heb geen horloge dus ik weet de tijd niet, hoe laat... En je komt toch terug, dus kun je een ander horloge meebrengen." Chuang Tzu zou deze oude man gemogen hebben.

'Makkelijk is goed, begin goed en je bent op je gemak.' Dat moet het criterium zijn. Als je er ongemak bij voelt, spanning, dan kan waarmee je begonnen bent niet juist zijn.

'Ga op je gemak door en het gaat goed.'

En het laatste deel is iets om nooit te vergeten. 'De goede manier om op je gemak te zijn is de goede manier te vergeten en te vergeten dat het makkelijk moet zijn.' Waar is het voor nodig om deze dingen te onthouden?

Ontspan tot zo'n punt... wees even natuurlijk als de bomen en de vogels. Je zult bij de vogels niet vinden dat er eentje een heilige is en eentje een zondaar; je zult bij de bomen niet vinden dat er een deugdzaam is en een ander vol ondeugden. Alles is op zijn gemak – zodanig dat je het je niet hoeft te herinneren.

Ik ben het met Chuang Tzu eens met absolute categorische overeenstemming. Ik zou Chuang Tzu heel graag ontmoet hebben. Als mij de gelegenheid gegeven werd om een van de mystici uit de hele menselijke geschiedenis te ontmoeten, zou Chuang Tzu mijn keuze zijn. Ik heb deze plek Chuang Tzu Auditorium genoemd.

Hij werd heel veel misverstaan. Het is duidelijk... want hij vernietigde al de priesters, al de pausen, al de imams, al de shankaracharyas; hij vernietigde al de zogenaamde grote geboden om goed te zijn, en vernietigde hen zo makkelijk. Hij was een van de meest natuurlijke mensen die de wereld heeft gezien. Hij heeft geen enkele discipline gegeven, hij heeft geen enkel dogma gegeven, hij heeft geen enkele catechismus gegeven. Hij heeft enkel een ding verklaard: dat als je natuurlijk en gewoon kunt zijn, net als de vogels en de bomen, dan zul je bloeien, je zult je vleugels open hebben in de uitgestrekte lucht.

Je hoeft geen heilige te zijn. Heiligen zijn erg gespannen – meer gespannen dan zondaars. Ik heb beiden als gezelschap gekend, en als er een keuze is, zal ik eerder zondaars als gezelschap kiezen dan heiligen. Heiligen zijn het slechtste gezelschap, want hun ogen zijn vol oordelen betreffende alles: Je moet dit doen, je mag dat niet doen. En ze beginnen je te domineren, je te veroordelen, je te vernederen, je te beledigen, want wat zij doen is het goede en wat jij doet is niet het juiste. Ze hebben je natuur zo vreselijk vergiftigd dat als er echte misdadigers gevonden moeten worden, zullen ze in je heiligen gevonden worden, niet in je zondaars. Je zondaars hebben niemand veel kwaad aangedaan.

Ik heb gevangenissen bezocht, misdadigers ontmoet, en ik was verrast dat zij de meest onschuldige mensen waren. En misschien omdat ze het meest onschuldig waren zijn ze gepakt. Degene die sluw zijn doen veel grotere misdaden, maar zij worden niet gepakt. Er zijn mazen in elke wetgeving. Degene die sluw zijn vinden de mazen het eerst; de onschuldige worden gepakt, omdat hij die listigheid niet heeft.

Het is werkelijk vreemd dat toen Amerika me zonder enige reden in de gevangenis dwong....

En daar ze geen zaak hadden, en geen reden om me in de gevangenis te houden, probeerden ze, zo lang als ze konden, me gevangen te houden voor het proces begon, want als het proces eenmaal zou beginnen, hadden ze geen enkel bewijs voor wat dan ook.

Maar voor het proces hielden ze me twaalf dagen vast. Het was een goede ervaring te weten... Ik had misdadigers gekend, gevangenen, maar alleen als een bezoeker – en dit was een totaal andere ervaring, om een van hen te zijn. En het is verassend dat ik naar vijf gevangenissen ben gebracht enkel om me te treiteren – twaalf dagen lang gingen ze door van gevangenis te veranderen –maar voor mij was het een goede ervaring.

Al de gevangenen van de gevangenissen ontvingen me, verwelkomden mij. Achter hun tralies wuifden ze en riepen ; 'Osho, zit er maar niet mee in, waarheid overwint altijd.' En ze lieten het teken van overwinning zien vanuit elke cel, wanneer ik een gevangenis inging of als ik er uit ging.

Ze zonden me kleine briefjes: "We houden van U. We kennen U niet, maar we hebben U op de televisie gezien. We hebben U gehoord en we weten dat U onschuldig bent." Kijkend in hun ogen en kijkend in de ogen van de wet uitvoerende autoriteiten, kon je het verschil zien... wie de echte misdadigers waren. De cipiers, de hoofden van politie, de rechters, zij waren de echte criminelen.

Je kon het in hun ogen zien, in hun gezichten.

Om me te martelen weigerden ze vegetarisch voedsel te verschaffen want geen vegetariër was ooit in hun gevangenis geweest – "dus we hebben er geen maatregelen voor." En toen de gevangenen het hoorden, begonnen ze vruchten, noten, melk, die zij kregen te brengen en ze zeiden: "Osho, neemt U het maar. Wij kunnen niet vegetarisch voedsel eten en het doet ons pijn dat U hongerig bent, dat U honger lijdt en wij niets kunnen doen." Mijn cel was vol vruchten. En ik vertelde hen steeds: "Ik kan niet zoveel vruchten eten, ik kan niet zoveel melk drinken."

Maar zij zeiden: “Neem ons deze gelegenheid niet af. U zult hier niet erg lang zijn. Morgen zullen ze U weer verhuizen.”

En ze brachten knipsels van mijn foto's uit de kranten om in hun naam te laten tekenen, want dat zal hun herinnering zijn – “We hebben met u geleefd, zelfs al was het maar voor een of twee dagen.”

Het is een vreemde wereld waarin we leven. Hier zijn de criminelen de leiders, hier zijn criminelen politici, hier worden criminelen presidenten, vice- presidenten, eerste ministers, want uitgezonderd de crimineel, wie wenst er macht? Een authentiek menselijk wezen wenst vrede, wenst liefde, wenst met rust gelaten te worden, wenst de vrijheid om zichzelf te zijn. Alleen het idee al om anderen te domineren is crimineel.

Chuang Tzu heeft gelijk dat als je enige spanning voelt, onthoudt dan, wat je ook doet is niet juist. En hij is de enige mens die zo'n prachtig criterium heeft gegeven, 'makkelijk is goed. Begin goed en je bent op je gemak. Ga op je gemak door en het gaat goed. De juiste manier om op je gemak te zijn is de juiste manier vergeten en te vergeten dat het makkelijk moet zijn.'

Ontspan in het niemand zijn.

En dit is ook mijn boodschap voor mijn sannyasins: wees natuurlijk. Je hoeft geen Christenen te zijn, je hoeft geen Hindoes te zijn, je hoeft geen Mohammedanen te zijn – dit zijn allemaal manieren om moeilijkheden te scheppen – je moet gewoon natuurlijk zijn zoals de bomen en de vogels en de dieren. Wordt een deel van dit ontspannen universum – zo ontspannen dat je alles vergeet wat gemak aangaat en je alles vergeet wat juist zijn betreft. Volgens mij is dit verlichting.

Vraag 2

Geliefde osho,

Wat is cultuur? Is het een innerlijk verschijnsel. Is het zoiets als een Indiase cultuur en een Westerse cultuur? Kunt U alstublieft erover spreken?

Narendra, voor mij is cultuur de gratie die iemand krijgt die natuurlijk is. Cultuur is noch Indiaas noch Oosters of Westers. De dingen die Oosterse cultuur, Westerse cultuur, Indiase cultuur genoemd worden, zijn allen nep; ze zijn een soort bedrog. Hoe kan cultuur Indiaas of Amerikaans of Russisch zijn? Cultuur is een uitstraling van een natuurlijk mens, zijn bevallig gedrag, zijn inspanningsloze natuurlijkheid. Maar deze culturen waarover gesproken wordt zijn trainingen – trainingen om jou in een zekere maatschappij te laten passen, met de prijs dat het je onnatuurlijk maakt, ongemakkelijk, gespannen, door vrees gedomineerd.

Ik zal je een paar voorbeelden geven. In China was het eeuwenlang de gewoonte, om vrouwen van hun vroegste kindertijd... als de vrouw nog maar een baby was, ijzeren schoenen aan de voeten van de baby te doen om haar voeten klein te houden. Als de vrouw tot de hoogste en rijkste kringen, de Koninklijke families behoorde, dan waren ze bijna niet in staat om te lopen, omdat hun voeten klein bleven en hun lichamen gewoon doorgroeiden. Deze kleine voeten waren niet in staat om het lichaam van de vrouw te dragen. Maar het was cultuur. Mensen apprecieerden de kleinste voeten als de allermooiste.

Gewoon door de voeten te zien kon je opmaken tot welke kringen ze behoorden: de armen, dan heeft ze grote voeten; de middenklasse, dan iets kleiner; en de hoogste klasse, erg klein. Vrouwen van de Koninklijke familie waren absoluut niet in staat te lopen; ze waren kreupel gemaakt in de naam van cultuur. Maar eeuwenlang dacht niemand ooit dat de voeten moeten groeien in proportie met het lichaam; anders zou lopen moeilijk worden. Het was absoluut onnatuurlijk; het was pijnlijk.

Elke samenleving heeft mensen ideeën opgelegd, vreemde ideeën. Maar als je mind eenmaal besmet is, denk je nooit meer dat het totaal nonsens is. In India, op Hindoe feestdagen of speciale gelegenheden maken ze een speciale drank – drink het nooit! Zelfs als ze het je aanbieden, weiger het eenvoudig. Ze hebben het een mooie naam gegeven, panchamrit – vijf keer nectar. En wat zijn deze vijf godendranken? – Koemest, de urine van de koe, de melk van de koe, de yoghurt van de koe en de gezuiverde boter ghee genaamd. Alle vijf dingen van de koe... en mensen drinken het met grote vreugde. Het is Hindoe cultuur; de koe is de moeder.

In Mahatma Gandhi's ashram was een man, een goed opgeleid man, professor Bhansali. Hij werd bijna een grote heilige, om de eenvoudige reden... het eten van koemest gedurende zes maanden en niets anders etend. Koemest eten, de urine van de koe drinkend, dat was zijn enige kwaliteit. Maar zelfs Mahatma Gandhi prees hem, zeggend dat hij een grote heilige is.. En toen ik hem zag zei ik hem: 'je bent een idioot!' maar ik zei: "Maak je geen zorg, in mijn vocabulaire zijn heiligen en idioten synoniem.

Als je rondkijkt in de wereld, zul je overal zulke stomme dingen vinden, maar ze zijn deel van de cultuur. In Calcutta, in de tempel van de goddelijke moeder Kali, worden elke dag dieren geslacht, geofferd. En hun bloed en vlees worden verdeeld als een geschenk van God aan de aanbidders die zich daar verzamelen.

Het gebeurt zelfs vandaag nog. En mensen drinken dat bloed en eten dat vlees, zich erg dankbaar tot God voelend. Ik was daar en vroeg de hoofdpriester van de tempel; "Wat gebeurt er met de dieren die je offert?" Hij zei; "Ze zijn gelukkig, want een dier dat aan de voeten van de moeder Godheid Kali is geofferd gaat direct naar het paradijs."

Ik zei; "Waarom offer je dan je vader niet? Waarom een risico nemen? Offer je kinderen, offer je vrouw, offer jezelf en ga meteen naar de hemel, want als je een natuurlijke dood sterft is er geen zekerheid. Je kunt naar de hel gaan! Heb compassie met je oude vader."

Hij zei: "Wat voor soort man ben jij?"

Ik zei: "Ik geef je eenvoudig een advies. Als je zeker bent dat geofferde dieren naar het paradijs gaan, dan zul je niet geschokt worden door je vader te offeren. Dit is zo'n korte weg."

Maar mensen gaan door anderen te bedriegen en zelf bedrogen te worden. Er zijn Christelijke monniken geweest – en ze bestaan nog – wiens schoenen op een bepaalde manier worden gemaakt. Binnenin de schoenen zijn spijkers, zodat als ze de schoenen aandoen de spijkers in hun voeten gaan en dozijnen wonden maken in hen voeten. En met de wonden van de spijkers gingen zij lopen. En zij werden beschouwd als grote heiligen want ze waren niet aan het lichaam gehecht. In Sovjet Rusland voor de revolutie, was er een Christelijke sekte die tot het logische eind van het celibaat ging. Celibaat is een misdaad, want het celibaat is onnatuurlijk. Het heeft allerlei soorten perversiteiten veroorzaakt, homoseksualiteit... en het heeft tenslotte aids voortgebracht, wat een andere naam is voor een langzame dood waar geen genezing voor bestaat.

Die bepaalde sekte in Rusland was de meest gerespecteerde sekte van de Christenen. Elk jaar met Kerstmis verzamelden zij zich in hun kerken en sneden dan hun geslachtsdelen af. Mannen konden hun geslachtsdeel afsnijden; vrouwen konden niet achterblijven, dus zij begonnen hun borsten af te snijden.

En binnenin de kerk was er dan een berg met geslachtsdelen en borsten en mensen waren met bloed bedekt – en er zijn mensen die hun voeten aanraken en hen vereren want zij zijn grote celibatairen. Dit is de logische conclusie omdat nu, zelfs als zij wilden, kunnen ze de mensen niet bedriegen. En het werd beschouwd als een van de meest spirituele disciplines.

Dit is geen cultuur; dit zijn allemaal bijgeloven.

Ik ken slechts een ding dat je cultuur kunt noemen, en dat is als je mind absoluut stil is en je wezen vreugde begint uit te stralen – vreugde in gewone dingen, vreugde in het niemand zijn.

Laten we Chuang Tzu herhalen: Makkelijk is cultuur. En alles wat je ongemakkelijk maakt is stom.

Joden en Mohammedanen hebben besnijdenis. Ze snijden de voorhuid van de geslachtsdelen van kleine kinderen weg. Het is hun cultuur.

Ik hoorde over een bisschop die tegenover een rabbijn woonde, en die beiden voortdurend in competitie waren. Alle godsdiensten zijn in competitie met elkaar, en ze onderrichten allemaal dat je niet concurrerend moet zijn. En we zijn zo blind dat we niet kunnen zien dat ze leren: “Je zult niet concurrerend zijn,” en ze zijn allemaal concurrerend.

Ze zeggen: ‘God is liefde,’ en ze creëren kruistochten, religieuze oorlogen. Religies hebben meer mensen gedood dan iemand anders – in de naam van God, in de naam van liefde. En onze blindheid moet groot zijn dat we niet kunnen zien dat in de naam van God en in de naam van liefde geen kruistochten ondernomen kunnen worden. Mensen zijn levend verbrand.

Dus de bisschop en de rabbijn waren in een grote concurrentie strijd. En op een morgen zag de rabbijn dat de bisschop een nieuwe auto had gekocht, een nieuwe Chevrolet. Hij was jaloers en bezeerd; het was erg beledigend. En toen zag hij de bisschop uit het huis komen met een emmer vol water, en hij stortte het water uit over de auto. De rabbijn kon zijn nieuwsgierigheid niet bedwingen. Hij vroeg: “Wat ben je aan het doen?” De bisschop zei: “Ik ben hem aan het dopen. Nu is deze auto Christelijk.”

Je kunt niet met Joden concurreren. De volgende dag bracht de rabbijn een Cadillac. De bisschop keek naar de Cadillac, voelde zich heel erg gekrenkt – “Wat moet je met de rabbijn doen? Hij wint altijd!” En toen zag hij de rabbijn met de tuinschaar komen!

De bisschop kon zijn nieuwsgierigheid niet bedwingen. Hij ging er naar toe en zei: “Wat ben je aan het doen?” De rabbijn was de uitlaatpijp eraf aan het snijden! Hij zei: “Ik ben aan het besnijden. Nu is de auto een Jood.”

Een eenvoudig mens, tevreden met zijn gewone zijn, vol vreugde met wat hij is, zichzelf en al wat hij heeft accepterend zonder enig oordeel – met een intens gevoel van overgave dat dit is hoe de existentie mij wenst – dit is de enige culturele mens, want hij zal een gratie en schoonheid hebben die deze mensen die iemand speciaal trachtten te worden niet kunnen hebben.

Je kunt enkel gratie hebben als je ontspant in wat je ook bent. De rozen hebben cultuur, want zij concurreren niet met de lotus. Zelfs het kleinste grassprietje heeft gratie en schoonheid, want er is geen competitie. Het maakt zich niet druk waarom het niet een rozenstruik is gemaakt. Het is uiterst tevreden met zichzelf te zijn.

Deze tevredenheid scheidt een aura van gratie. En deze gratie is noch Indiaas noch Duits noch Chinees; deze gratie is noch kapitalist noch communist noch fascist. Deze gratie behoort aan het natuurlijke menselijke wezen die alle soorten conditionering naast zich heeft neergelegd – Christelijk, Hindoe, Mohammedaan, joods – en die leeft zich niet bekommerend om in harmonie met de maatschappij te zijn, maar in harmonie met de existentie. Dan stroomt de muziek van de existentie door hem heen, dan omgeeft hem de geurigheid van de existentie. Het is niet iets wat gecultiveerd moet worden, het is iets waarmee je geboren bent; geef het enkel een gelegenheid om te groeien.

Hinder het proces niet. Heb je ooit een hert gezien wat niet vol gratie was? Heb je ooit een adelaar gezien die niet vol gratie was? Het is enkel de mens die het gecultiveerd heeft.

Het is vreemd, want de mens is het hoogste deel van de existentie die bewustzijn heeft ontwikkeld. Gratie zal gewoon als een schaduw komen; je hoeft het niet te cultiveren.

Wat je ook cultiveert zal namaak zijn. Alleen iets natuurlijk dat opkomt uit je werkelijke wezen zal echt zijn, oprecht, eerlijk.

Oké, Vimal

Ja, Osho.

Getiteld; Het spelen van een rol in de film

5 maart 1987 p.m. in het Chuang Tzu Auditorium

Archief code; 8703055

Korte titel: razor 17

Audio: ja

Video; ja

Lengte: 102 min.

Vraag 1

Geliefde Osho,

Ik slaag er soms niet in om afstandelijk mijn mind gade te slaan. Inderdaad geniet ik soms erg van het toevoegen van sappige nieuwtjes aan mijn anders ongeleide fantasieën alleen voor de pret ervan. Dit helpt me om meer licht op mijn verlangens te werpen, maar ik vraag me soms af of ik onderweg niet verloren ben geraakt in de film, en nog steeds mijn weg niet heb terug gevonden. Als ik überhaupt ooit al uit de film was. Geliefde Osho, kunt u alstublieft spreken over de zwakheden bij het vinden van de werking van de eigen mind als vorm van entertainment?

Anand Ashubodha, je zegt: "Ik slaag er soms niet in om afstandelijk mijn mind gade te slaan." Het betekent dat je vaker niet faalt; maar de waarheid is, dat als je er zelfs maar een keer in slaagt de mind gade te slaan, dan kun je niet meer falen. Dus het is een misverstand van jouw kant dat je soms faalt; je faalt aldoor. Soms, als je denkt dat je erin geslaagd bent om gade te slaan, is dat ook slechts een gedachte, niet een getuige.

Ik kan je herinneren – vele malen, in de slaap kun je dromen dat je wakker bent. Er is geen probleem hierin, alleen in de ochtend als je echt wakker wordt, dan zul je het verschil zien – dat de droom in staat is je het gevoel te geven dat je wakker bent. Het is enkel een droom ontwaken, niet een waar authentiek bewustzijn. Ik kan het met absolute autoriteit zeggen, want als je eenmaal de getuige kent, is er geen mogelijkheid het te verliezen, zelfs al zou je willen. Als je eenmaal een getuige van je mind geworden bent, dan zullen al die rationalisaties die je geeft in je vraag niet meer nodig zijn. Bij het meer en meer kristalliseren van de getuige, verdwijnen de dromen.

Maar je zegt: "Inderdaad geniet ik soms erg van het toevoegen van sappige nieuwtjes aan mijn anders ongeleide fantasieën alleen voor de pret ervan." Dit zijn rationalisaties. Als je droomt kun je niet iets aan je droom toevoegen, je kunt geen sappige nieuwtjes toevoegen. Je bent diep in slaap. Je fantasieën blijven zonder gids, want de gids is er niet meer, nog niet tenminste.

Maar dat is de sluwheid van de mind, dat het je zelfs kan troosten dat je volledig bewust bent – niet alleen bewust, maar je leidt je fantasieën gewoon voor het plezier ervan. En het wordt duidelijk in je vraag: "Dit helpt me om meer licht op mijn verlangens te werpen, maar ik vraag me soms af of ik onderweg niet verloren ben geraakt in de film, en nog steeds mijn weg niet heb terug gevonden. Als ik überhaupt ooit al uit de film was."

Je hebt zelf ook verdenkingen ten aanzien van je rationalisaties. Geen enkele rationalisatie kan je absoluut troosten. Er zal altijd de twijfel blijven, “misschien houd ik mezelf voor de gek.” En dat is wat je aan het doen bent. Je bent nooit uit de film geweest. Zelfs toen je een waarnemer werd, speelde je gewoon een rol in de film.

Omdat je zo geïnteresseerd bent om een waarnemer te zijn, kan je mind je zelfs dat geven. Het is een veiligheid devies van de mind, je toe te staan je een waarnemer te voelen: maak je geen zorgen, je bent buiten de droom; je kunt het zelfs een beetje leiden, je kunt het grappiger maken, sappiger.

En je vraagt me: “Kunt U alstublieft spreken over de zwakheden bij het vinden van de werking van de eigen mind als vorm van entertainment?” Het probleem is dat als je een getuige bent dan is er geen mind, en als er een mind is dan ben je geen getuige, en voor entertainment zijn beiden samen nodig – en dit is existentieel onmogelijk.

Of je kunt deel van een drama zijn dat de mind speelt – maar tegelijkertijd kun je niet in de zaal zitten en het drama zien – of je kunt in de zaal zitten. Maar je mind is niet in staat je bewustzijn tegemoet te treden. Het verdwijnt eenvoudig – het is erg schuchter. Je alleen latend wordt het scherm van de mind leeg. Dus er is geen mogelijkheid voor entertainment.

Ik hoorde dat op een spoorwegstation, op het perron, een paar mensen stonden te wachten op de trein. De trein was laat, het was midden in de nacht, en zij werden allemaal in de war gebracht door een persoon die in zijn stoel zat en zich werkelijk over iets verheugde. Iedereen keek naar hem: Wat is er aan de hand? Want soms gooide hij iets weg met zijn hand, soms lachte hij, soms begon hij bijna te giechelen.

Ten slotte zieden ze allemaal: “We moeten het hem vragen. De trein is laat, en deze man maakt ons gek met wat hij doet.” Dus gingen zij naar de man en zeiden. “Het is van onze kant niet juist om er ons mee te bemoeien, maar we kunnen het niet meer weerstaan. Wat bent U toch aan het doen? Soms lijkt het alsof U iets weggooit, soms lijkt U te lachen en te genieten, soms giechelt U, soms houdt U Uw hand voor de mond, alsof U bezorgd bent dat anderen U horen lachen – en wij zien niets op dit lelijke perron.”

De man zei: “Uw vraag brengt me in een erg genante situatie, maar ik moet antwoorden omdat jullie allemaal zo belangstellend zijn. Het stelt niet veel voor, ik vertelde enkel mezelf moppen. Ziende dat er niets anders te doen is – de trein die maar niet komt – begon ik mezelf moppen te vertellen.”

Ze zeiden: “Als U moppen vertelde, wat was het dan dat U weggooide?”

Hij zei: “Soms oude moppen die ik al eerder heb gehoord – ik gooide hen weg zeggend, ‘ga weg! Val me niet lastig.’”

Ze konden niet begrijpen of deze man normaal was of gek, want elke mop die hij zichzelf zou vertellen moest toch oud zijn – tenminste voor hem. En hij zei: “Soms is het zo sappig dat ik lach, en soms ben ik bang dat jullie zien wat er in mij gebeurt, dus doe ik een hand voor mijn mond.”

Ze zeiden: “Al Uw gebaren maakten de menigte gek. We discussieerden alleen nog maar over een ding, wat is er met deze man aan de hand? En U geniet daar lekker ontspannen in de stoel...”

Entertainment kun je hebben – maar dan kun je niet de waarnemer zijn. En als je de waarnemer wilt zijn, kun je geen entertainment hebben. Wie heeft in feite entertainment nodig? – enkel ongelukkige mensen. Wie zijn de mensen die in de rij staan voor de bioscopen? – allemaal ellendige, gespannen, zorgvolle, vermoeide mensen, beschadigd door het leven – die tenminste voor drie uur al de problemen en alle zorgen en alle angsten wensen te vergeten en zich in de film willen verliezen.

Entertainment is voor hen die ongelukkig zijn – niet voor de gelukzalige, niet voor de mediterende, niet voor iemand die bewust is. Hij heeft zoveel vreugde binnenin zichzelf dat geen entertainment dit

kan verhogen; integendeel, de entertainment kan een storing worden. Als je vredig bent, stil, dan is elke vorm van entertainment enkel een storing. Maar als je te vol gedachten en luidruchtig bent, geeft het entertainment een verlichting voor twee, drie uur; je vergeet jezelf.

Het is goed dat het in de bioscopen donker is als de film begint. In dat donker huilen mensen, snikken mensen, lachen mensen; ze zijn niet bezorgd want niemand ziet hen. Maar waarom huilen ze? – want op het scherm is niets, uitgezonderd een spel van licht en donker. Maar een beetje tragische scene, en daar komen de tranen. Ze hebben zich volkomen geïdentificeerd, ze zijn deel van het verhaal.

Hun leven is zo negatief leeg dat ze het met iets willen vullen. Het kan een film zijn, een circus, het kan alcohol of een andere drug zijn – om de eenvoudige reden dat ze deze wereld en al zijn problemen kunnen vergeten. Maar door hen te vergeten lossen ze hen niet op; na drie uur zullen de problemen terug zijn erger dan voorheen. Na een hele nacht dronken zijn, zullen ze in de ochtend al de problemen hebben en daarbij nog een kater, een migraine – dat is een toegevoegde opbrengst. Alle problemen zijn er, alle zorgen zijn er... misschien zijn ze in de nacht wel gegroeid.

Ik heb je vele keren verteld dat de Joden het meeste geleden hebben in de hele geschiedenis van de mensheid, en vanwege dit lijden zijn zij de mensen die de beste grappen in de wereld hebben. Gewoon om iets te lachen te hebben; anders is hun leven enkel tranen. Om de tranen te vermijden, is er iets nodig dat je kan laten lachen.

Ik heb heel hard geprobeerd er een te vinden, maar in India hebben we niet een enkele originele grap. Tienduizend jaar en we hebben niet een enkele grap waarvan je kunt zeggen dat hij van ons is. Alle grappen zijn geïmporteerd, en de meesten van hen zijn van de joodse traditie. Joden hebben prachtige grappen. En de reden is niet dat zij erg gelukkig zijn – juist het tegendeel. De reden is dat zij in zulke tragische tijden hebben geleefd. Sinds de tijd van Mozes – bijna vierduizend jaar -- hebben ze geleden en geleden. En er schijnt geen einde te zijn voor hun lijden – ze lijden nog steeds in Israel.

Maar je zult verbaasd zijn: in deze hele lange geschiedenis van lijden konden ze het toch op een bepaalde manier aan, ze zijn niet gek geworden. Hun grappen hebben hun gered; maar hun grappen hebben niet hun problemen opgelost.

Ik zal je twee Joodse moppen vertellen. Een rabbijn moet een treincompartiment delen met een Rooms Katholieke priester. Na enige tijd leunt de priester naar voren: “Excuseer me rabbijn, maar is het waar dat mensen van Uw geloof geen varkensvlees mogen eten?” “Ja, Vader, U heeft gelijk,” antwoordt de rabbijn. “En vertel me, in vertrouwen tussen priesters, heeft U het ooit geproefd?” “Nou, eerlijk gezegd heb ik lange tijd geleden wat bacon geproefd.” “En smaakte het U?” vroeg de priester. “Ja, ik moet bekennen dat het zo was.”

Een poosje later, leunde de rabbijn naar voren: “Excuseer, Vader, maar is het waar dat priesters niet toegestaan is enige seksuele relatie met een vrouw te hebben?” “Ja, rabbijn,” antwoordde de priester, “U heeft helemaal gelijk. Het is ons verboden.” “En vertel me, tussen priesters, heeft u er ooit aan toegegeven?” vroeg de rabbijn. “Nou, nee dat heb ik toevallig niet gedaan.”

“Hum, jammer,” zegt de rabbijn, “het is lekkerder dan varkensvlees.”

De tweede grap: Mozes arriveert bij de rode zee met de Israëliërs. De Farao en zijn leger zitten hen op de hielen. Hij belt zijn public relations kantoor: “Abe, waar zijn de boten?” Jij zakkenwasser! Waar zijn de boten?” schreeuwt Mozes.

Abe zegt: “Boten? Wie heeft er iets over boten gezegd?”

“Ik heb boten nodig om het water over te komen, jij idioot! Wat verwacht je dat ik doe – het water scheiden en er dan doorheen wandelen?”

“He, Mozes baby, dat is pas klare taal! Als je dat doet, zal ik je twee hele bladzijden in de Heilige Bijbel geven.”

Een lange, lange geschiedenis van moeilijkheden, tragedies, martelingen die geen einde schijnen te hebben, creëerden een enorme hoeveelheid grappen, maar deze grappen zijn enkel om de tranen te verbergen. Friedrich Nietzsche heeft gelijk als hij zegt; “Als ik lach, kun je er zeker van zijn dat ik mijn tranen aan het verbergen ben. Als ik niet lach, zal ik misschien gaan huilen.”

Entertainment gaat maar door te groeien in de wereld, omdat de ellende steeds maar groeit. Je hebt steeds meer en nieuwere vormen van entertainment nodig. Gewone films is niet genoeg – die zijn daar enkel voor de gewone massa. Zij die rijk zijn hebben een speciaal soort films, porno films. Zij zijn erg gerespecteerde mensen, geacht door de maatschappij, maar in hun huizen kijken ze naar porno films, die niets anders dan seksuele orgieën zijn. Ze zijn enkel voor de rijken gemaakt die een klein theater, een privé theater in hun huis hebben, waar ze hun vrienden kunnen ontvangen. Maar ook dat geeft me het gevoel dat zij in een meer gespannen en angstige staat verkeren dan de doorsnee gewone massa.

De gewone massa mag dan arm zijn, ze mogen dan niet genoeg voedsel hebben, ze kunnen misschien niet genoeg kleren hebben, ze hebben misschien geen goede huizen; ze kunnen misschien zelfs op straat slapen, het kunnen bedelaars zijn... maar eeuwenlang weet men al dat bedelaars beter slapen dan keizers, ofschoon de keizer de beste faciliteiten heeft om te slapen.

Maar faciliteiten helpen niet. De mind van de keizer is zo bezorgd, zo gespannen – zoveel problemen die zo onoplosbaar lijken. En hij moet ze de volgende morgen onder ogen zien. Hij moet een weg zien te vinden uit de jungle waarin hij verdwaald is. De bedelaar heeft geen probleem; hij moet hoogstens bedelen. Dat heeft hij altijd gedaan – hij is een expert geworden.

Op een dag liep een man over een brug en zag hij een blinde man. Hij was in een goede stemming – hij had net een verhoging van loon gekregen – dus gaf hij de blinde man een roepie. De blinde man keek naar de roepie, keerde het om en om en zei: “Deze is niet echt.” De man kon het niet geloven. Hij zei; “Je bent blind!”

De blinde man zei: “Om je de waarheid te vertellen, mijn vriend is blind, maar vandaag is hij naar een film, dus ik neem zijn zaak waar. Wat mij betreft, ik ben doof. In het begin was ik eerst ook blind, maar de mensen bedrogen mij: ze gaven valse munten, en ik kon er vanwege mijn blindheid niets over zeggen. Ik wist dat ze me bedrogen, dus veranderde ik mijn beroep: ik werd doof. Maar deze plaats is erg winstgevend, en mijn vriend vroeg me: ‘Enkel voor drie uur als ik naar de matinee show ben. Wil jij op mijn plaats letten zodat niemand anders hem bezet.’”

De bedelaars hebben weinig zorgen. Zelfs als ze hun beroep willen veranderen is dat erg makkelijk. En je weet een ding niet, dat je een bezit van een bepaalde bedelaar kan zijn. Dat kwam ik te weten omdat ik voortdurend reisde, en op het station was altijd een oude bedelaar. Het was routine geworden dat altijd als ik kwam hem een roepie gaf en als ik weer wegging hem een roepie gaf – en ik was voortdurend komend en gaand.

Maar op een dag zag ik een jonge man op de plaats van de oude man staan. Ik zei: “Wat is er met de oude man gebeurd?”

Hij zei: “Ik ben met zijn dochter getrouwd.”

Ik zei: “Dat is oké, maar waar is de oude man?”

Hij zei: “Hij heeft zijn beroep als bruidschat aan mij gegeven. Nu bent U mijn eigendom.”

Ik zei: “Eigendom?”

Hij zei: "Ja, want alle bedelaars in de stad hebben hun eigen grondgebied. Mensen weten niet aan wie ze toebehoren maar wij hebben de klanten verdeeld. U geeft me gewoon een roepie. Verdoe mijn tijd niet onnodig, want er zijn andere klanten die komen. Mijn schoonvader heeft mij de hele lijst gegeven van degene die zijn vaste klanten zijn en hoeveel zij geven, en hij vertelde mij, 'Neem geen genoegen met minder.'"

Ik zei: "Dit is een openbaring. Ik zal je meer geven dan ik je schoonvader gaf, want je hebt me bewust gemaakt van iets wat niemand weet – dat mensen het eigendom zijn van een of andere bedelaar -- klanten. En dat bedelaars je als bruidschat aan iemand anders geven; ze worden zelfs niet eens gevraagd."

Het is het eenvoudigste beroep. Maar het leven is niet zo eenvoudig. Je hebt entertainment nodig omdat je leven te complex is. Als je begint eenvoudig te worden, vredig, als je begint jezelf te verheugen, dan heb je geen entertainment nodig.

Anand Ashubodha, je hebt zelfs niet voor een enkel moment de waarnemer gekend, ofschoon je vele malen dacht in je slaap, in je droom dat je een waarnemer was.

Dromen zijn grote beschermers van slaap. Het hele verleden van de mensheid door is er gedacht dat dromen een verstoring van de slaap waren. Maar de jongste vindingen van de psychologie zijn totaal anders: dromen zijn niet de verstoring van de slaap, dromen zijn de bescherming van slaap; zij vermijden storingen.

Bijvoorbeeld, de nacht is koud en je voelt dat je naar de badkamer zou willen gaan. Maar opstaan in de koude nacht en naar de badkamer gaan zal je slaap verstoren. De droom is een bescherming. De droom zal je het idee geven dat je uit bed bent gegaan, je bent naar de badkamer gegaan en hebt gedaan wat je ook maar wenste te doen, je bent terug en vast in slaap. En je hebt zelfs niet een enkele centimeter bewogen. De droom zorgde dat je slaap niet verbroken werd.

In acht uur, als je acht uur slaapt, droom je zes uur; twee uur slechts slaap je zonder dromen. En deze twee uren moet iedereen vinden want ze hebben geen vast patroon: iemand kan ze tussen vier en zes uur hebben, iemand kan ze hebben tussen drie en vijf uur; het verschilt bij elk individu.

De persoon die hen tussen een en drie heeft kan zonder enige moeite om drie uur opstaan en zal in de dag niet slaperig zijn; hij zal niet iets missen omdat hij zo vroeg is opgestaan. Maar als de persoon wiens twee uur slaap zonder droom tussen vier en zes ligt, om vijf uur opstaat, zal zijn hele dag bedorven zijn. Dat ene uur van diepe rust zal de hele dag gemist worden. Hij zal zich van streek voelen, geïrriteerd door kleine dingen, boos wordend, gespannen, behoefte voelend vroeg naar bed te willen; en hij zal niet weten wat feitelijk de reden is.

Mensen hebben me gevraagd: "Wat is de tijd in Uw ashram waarop iedereen moet opstaan?" ik zeg: "Je praat onzin, want niet iedereen kan op dezelfde tijd opstaan. Iedereen moet op die tijd opstaan die hem een vredige dag geeft, een vreugdevol gevoel, een gevoel van welbehagen."

In Vinoba's ashram in Wardha, stond Vinoba gewoonlijk om drie uur op – misschien was het geschikt voor hem. Hij ging gewoonlijk om negen uur slapen. Als je oud bent, is zes uur genoeg, en misschien zaten die twee uur er in besloten. Maar omdat hij om drie uur opstond, maakte hij het een regel dat iedereen in de ashram om drie uur moest opstaan. En je kon zien dat iedereen de hele dag slaperig was. De gezichten van de mensen zagen er droog en suf uit; ze sleepten zich als het ware voort, wachtend tot de avond zou komen. En net zoals er een zekere tijd is om op te staan, is precies hetzelfde waar voor het naar bed gaan. En het verschilt van individu tot individu. Geen algemene gedragsregel of principe, of een discipline is psychologisch en wetenschappelijk juist. Iedereen moet het zelf uitvinden... en het is niet iets moeilijks. Probeer gewoon een paar verschillende tijden om op te staan, een paar verschillende tijden van wakker worden, en je zult de juiste tijd vinden om wakker te worden en de juiste tijd om te gaan slapen. En dat zal je vierentwintig uur transformeren.

Je moet geen enkel geschrift volgen – want de man die het geschrift schreef kan juist geweest zijn betreffende zichzelf, maar kan niet juist zijn voor het hele universum, voor al de komende generaties.

Maar dit soort domheid gaat maar door. Iemand kan vinden dat het juist is om op zeven uur op te staan; er is niets verkeerd in, hij doet niemand geweld aan. Feitelijk kan hij als hij vroeg opstaat misschien iets gewelddadigs doen, iets schadelijks, want hij zal geïrriteerd zijn, hij zal altijd klaar zijn om te vechten. Zijn zenuwen zijn niet ontspannen. Het oude idee van een discipline voor iedereen is absoluut uit de tijd. Tenminste mijn mensen moeten hun eigen discipline vinden, en ze moeten onthouden dit niet iemand anders op te leggen.

En die opvatting, dat dromen storingen zijn, is absoluut verkeerd gebleken. Je dromen zijn onmetelijk beschermend. Let gewoon op je dromen, onthoudt hen in de ochtend, en je zult verbaasd zijn hoe intelligent je onbewuste mind een situatie schept en je slaap beschermt.

Feitelijk is dat wat er met jou gebeurt, Ashubodha, want jij bent continue geïnteresseerd in het waarnemer zijn. Dus zeggen de dromen: “Oké, we zullen er in voorzien – je kunt een waarnemer van de droom zijn.” Maar het is een droom, en jij bent een deel van de droom. Je staat niet buiten de droom, jij speelt de rol van waarnemer in de droom. Laat je hierdoor niet bedriegen, want als de waarnemer er is, kan de droom er niet zijn. Dus dit kan als criterium gebruikt worden: Of de droom kan bestaan of de waarnemer kan bestaan.

Mijnheer en mevrouw Goldberg gingen voor een skivakantie naar Zwitserland. Op de eerste dag vertelde Goldberg zijn vrouw dat hij de hele dag in de hoge bergen ging skiën.

“Maak je geen zorgen Becky, ik ben om vijf uur hoogstens zes uur terug.”

Ze wachtte nerveus de hele dag, en toen hij bij zevenen nog niet terug was, smeekte ze dat er een groep uitgestuurd zou worden om hem te zoeken. Uiteindelijk gingen een Rode Kruis reddingsteam, een hele afdeling gidsen, Sint Bernard Honden, en een leger bergbeklimmers op pad. Zij klommen naar de hoogste hellingen, roepend terwijl ze liepen: “Mijnheer Goldberg, Mijnheer Goldberg! Dit is het Rode Kruis, waar bent U? “

Geen antwoord. Omhoog gingen ze naar de hoge dalen: “Mijnheer Goldberg, dit is het Rode Kruis!”

Nog steeds geen antwoord. Ten slotte bijna bij de gletsjer, riepen ze nog een keer: “Mijnheer Goldberg, dit is het Rode Kruis!”

En het zwakke antwoord kwam terug: “Ik heb al gegeven!”

Vraag 2

Geliefde Osho,

Ik nam tien jaar geleden sannyas en voelde me voor het eerst in mijn leven thuis. Sindsdien groeien stilte, vrede en helderheid. Toch voel ik dat ik meer richting dood ga dan naar leven en liefde. Mijn vriendin zegt me dat ik koud ben en niets van liefde weet. Ze heeft misschien gelijk. Houd ik mijn hart gesloten? Is mijn meditatie een ontsnapping en een bescherming tegen mezelf compleet in het leven te betrekken?

Deva Sudheer, ik ben het niet met je analyse eens. Je zegt: “Ik nam tien jaar geleden sannyas en voelde me voor het eerst in mijn leven thuis.” Dat is goed. “Sindsdien groeien stilte, vrede en

helderheid." Dat is ook goed. "Toch voel ik dat ik meer richting dood ga dan naar leven en liefde." Dat is niet juist en dat is niet jouw idee . Dat is het idee van je vriendin.

Want jij word stil, vredig, en een helderheid is groeiende in je en je voelt je voor de eerste keer thuis in het leven, het zal al je relaties enorm veranderen – in het bijzonder de relatie met je vriendin. Je kunt niet dezelfde oude persoon zijn die gewoonlijk hartstochtelijk, hevig achter de vrouw aanzat. Je bent koeler geworden, en de persoon die dit het eerste zal merken is de vrouw waar je mee samen bent. Ze zal niet denken dat het koelte is, ze zal denken dat je koud bent.

Jij zegt zelf: "Mijn vriendin zegt me dat ik koud ben en niets van liefde weet. Ze heeft misschien gelijk." Ze heeft geen gelijk, want je bent niet koud, je bent gewoon koel. En het is niet waar dat je niets van liefde weet. Maar mensen zijn gewend aan vurige liefde, en in hun mind zijn er enkel twee mogelijkheden – of je bent hartstochtelijk ten opzichte van hen, of je bent koud.

De gulden middenweg bestaat niet voor mensen.

Een man die mediteert wordt nooit koud en blijft ook niet vurig: hij wordt koel, kalm en rustig. Zijn liefde krijgt een totaal nieuwe dimensie, die voor gewone mensen op onverschilligheid zal lijken. Voor hen die begrijpen wordt zijn liefde minder luidruchtig, minder dom, minder achtergebleven, minder biologisch, maar begint een aroma van spiritualiteit te krijgen, die begrip nodig heeft; anders zal de andere persoon, je partner, zeker denken dat je koud geworden bent. En koud zijn is een teken van dood, niet van leven.

Je zegt: "Houd ik mijn hart gesloten?" Nee, jouw hart is zo open als het nooit eerder is geweest. Maar je vriendin groeit niet met jou mee in je meditatie. Zij is niet langer een medereiziger; ze is achter gebleven, en er is een afstand gegroeid.

Jij moet haar helpen. Maar zij probeert in tegendeel jou terug te halen. En het schijnt dat ze sterk is, want ze heeft je overtuigd dat je naar dood en koud zijn op weg bent, en niet naar leven en liefde. En je zegt: "Ze heeft misschien gelijk."

Dit is een gevaarlijk idee om in je mind te hebben: want in plaats van haar te helpen, zal zij je vernietigen. Nu is het voor jou een dringende plicht om je meditatie, je stilte, je helderheid, je koelte te delen met je vriendin. Ik weet dat het een moeilijke taak is. Speciaal als de man voorop gaat en de vrouw achterblijft, is het moeilijker. Ze zal woedeaanvallen krijgen, ze zal met dingen gooien, ze zal kussengevechten houden, ze zal je meditatie verstoren. Ze kan van alles doen, want je glipt uit haar handen, uit haar bezit.

En het is niet enkel bij gewone mensen, zelfs een man als Socrates... zijn vrouw goot kokend water , wat zij aan het maken was voor thee, over zijn hoofd en verbrandde voor zijn hele leven de helft van zijn gezicht. Hij was zijn studenten aan het onderrichten – en je zult zien wat ik bedoel bij koelheid: hij veegde het water weg en vervolgde zijn onderricht.

De studenten waren geschokt; ze konden het niet geloven. De vrouw had minstens kunnen wachten als ze met haar echtgenoot wilde vechten; ze had elk recht, maar niet in het bijzijn van de studenten die van verre waren gekomen om de wijsheid van Socrates te zoeken. Maar ze waren onder de indruk door de manier waarop Socrates het incident beantwoordde, alsof er niets gebeurd was.

Hij veegde eenvoudig zijn gezicht af en ging verder met waar hij door zijn vrouw gestopt was – dit is koelte, dit is kalmte – dit is zoals het is. En toen een student vroeg: "We kunnen het niet begrijpen, en we hebben alles vergeten waarvoor we gekomen waren om te vragen. Nu is deze vraag meer belangrijk voor ons: "Je vrouw heeft zich misdragen, en je hebt er niet eens notitie van genomen."

Socrates zei: "Waar toe zij in staat is heeft zij gedaan, en waar ik toe in staat ben heb ik gedaan. Onze capaciteiten zijn verschillend – niemand kan hier iets aan doen." Hij is niet boos op zijn vrouw; hij is integendeel erg medelevend. Hij ze: "Elke vrouw had hetzelfde gedaan, want ik ben continu bezig met

mijn studenten, met filosofen die van veraf komen om me te bezoeken en ik bespreek dingen waarin zij helemaal niet geïnteresseerd is. Soms gaat de hele dag voorbij zonder dat ik enige tijd voor haar heb. Zij is een arme vrouw en ze gedraagt zich precies zoals ieder onbewust menselijk wezen is veronderstelt zich te gedragen.” Maar als het andersom gebeurt – mijn ervaring is van beide typen – als de vrouw voortgaat in meditatie, in stilte, in gelukzaligheid, slaagt ze erin haar man dichter tot haar niveau te brengen. Echtgenoten zijn erg gehoorzame mensen.

Het gebeurt zelden dat het stel samen groeit; dan heeft het een schoonheid van zichzelf, geen conflict. Ik zou graag de koppels samen zien groeien, hand in hand, dezelfde dans dansend, zingend hetzelfde lied, dus als ze groeien, groeit ook het begrip ten opzichte van elkaar en creëert er niemand moeilijkheden. Anders voelt degene die achter blijft zich beledigd.

Je vrouw, Sudheer, of je vriendin, lijdt aan een natuurlijk verschijnsel. Ze is achtergelaten. Je hebt geen zorg gedragen haar hand in de jouwe te houden; je bent alleen gegroeid. Laat je nu niet door haar ideeën overtuigen.

Jij zegt zelf: “Ik voel voor de eerste keer dat ik thuis gekomen ben.” Je voelt je sereniteit, je stilte, je helderheid, en toch ben je overtuigd door je vrouw dat je richting dood beweegt, en dat je niet naar liefde en leven beweegt omdat je koud geworden bent. Nu is het jouw verantwoordelijkheid.

Liefde kent verantwoordelijkheid.

Deel alles wat je deze tien jaren hebt verkregen. Help haar te groeien; anders zal ze jouw eigen mind vergiftigen en je groei vernietigen. Je hart is niet gesloten; noch is je meditatie een ontsnapping en een bescherming om je volledig in het leven te betrekken.

Je meditatie is een voorbereiding voor een hoger leven, voor een intenser leven, voor een meer goddelijk leven. Maar je zult liefdevoller en met meer medeleven ten opzichte van je vriendin moeten zijn en laat je op geen enkele manier door haar terugtrekken.

Een man gaat een warenhuis binnen en gaat naar de goed uitziende vrouw achter de balie. “Excuseer me,” zegt hij, “blijf jij stationair?” Ze bloost en zegt; “Nou zo lang ik kan, maar dan wordt ik absoluut gek.”

Het woord stationair nu, men zou nooit gedacht hebben dat het op deze manier verstaan zou kunnen worden. Maar woorden zijn woorden; hoe je hen interpreteert, welke betekenis je aan hen geeft, wordt hun betekenis.

Je vriendin geeft je problemen. En ik veroordeel haar niet, ik zeg enkel dat het jouw fout is. Als je in een relatie wilt blijven, dan moet je niet te ver weg gaan, de afstand zal je relatie vernietigen. Mediteer samen, en help haar om dichter bij jou te komen. En laat je niet door haar houdingen beïnvloeden, laat haar niet je mind vergiftigen. Dat is wat je doet, je accepteert haar ideeën

Het is nog niet door de mensheid ingezien dat vrouwen in vele opzichten sterker zijn dan mannen.

Juist gisteren liet Neelam mij een foto zien van een vrouw. Ik kon mijn ogen niet geloven. Ze was zich aan het voorbereiden voor de nationale competitie in Japan, en nu wordt dat soort competitie populair in de hele wereld.

De competitie is om te laten zien dat vrouwen ook gespierd kunnen zijn. Dit is tot nu toe het monopoly van de mannen geweest. En mannen hebben vrouwen de hele geschiedenis door overtuigd, ‘dat is onze superioriteit, onze kracht: wij zijn gespierd; jullie zijn zwak, fragiel, jullie hebben onze bescherming nodig.’ Toen ik die vrouw zag, kon ik niet geloven dat het een vrouw was. Ze zag eruit als een grote worstelaar, met zulke goede spieren.

En deze competities bewijzen het, dat het gespierd zijn niet de monopoly van de man is. Ze hebben gewoon de vrouwen overtuigd dat ze geen spieren hebben; verder is er geen reden voor. Ze kunnen dezelfde gymnastiek doen, dezelfde oefeningen, en ze kunnen een gespierd lichaam hebben – hoewel een gespierd lichaam voor een vrouw niet mooi is, het ziet er lelijk uit.

Maar op elke manier is de vrouw sterker dan een man.. Dit moet begrepen worden. Ze leeft langer – vijf jaar meer dan een man. Over de hele wereld is haar gemiddelde leeftijd vijf jaar langer. En als kinderen worden geboren, zijn het honderd meisjes op elke honderd vijftien jongens, want vijftien jongens stappen eruit voor de tijd dat er een huwelijk komt. Tegen die tijd zullen er honderd meisjes en honderd jongens zijn. Meisjes stappen er niet uit. Ze hebben meer weerstand tegen ziektes dan een man heeft.

Nu hangt alles af van wat we onder kracht verstaan. Vrouwen zijn minder ziek, mannen zijn eerder ziek. Vrouwen blijven langer jong dan mannen. Minder vrouwen worden gek dan mannen. Je zou verwachten dat het andersom zou zijn – want vrouwen gedragen zich zo gek dat ze meer gek zouden moeten worden. Maar omdat zijn hun gekte elke dag eruit te gooien, in doseringen, verzamelen zij niet zoveel. En omdat de man zichzelf inhoudt, hoopt zich zijn gekte op en dan op en dag is het teveel en heeft hij een zenuwzinking.

Minder vrouwen plegen zelfmoord dan mannen; ofschoon vrouwen bijna elke dag zeggen dat ze er eind aan gaan maken. Ze doen zelfs pogingen – maar wel heel veilig. Een paar pillen, slaappillen zullen ze nemen, heel goed wetend dat dit hen niet zal doden. Het is genoeg om de echtgenoot te treiteren en hem door alle burens te laten veroordelen, en door de dokter, en door de hele menigte: “Je moet je gedragen, en je moet haar meer behandelen zoals een echte heer betaamt.”

Maar vrouwen plegen geen zelfmoord. Ze praten erover, ze beheersen ook het drama, maar hun aantal zelfmoorden is de helft van dat van de mannen. Mannen maken er geen drama van; hij voelt dat dit soort drama iets vrouwelijk is... het is niet goed om slaappillen te nemen en dan in de ochtend voor gek te taan.

En het is vreemd – als de man pillen neemt, dan gaat niemand zijn vrouw vertellen: “Je zou je beter moeten gedragen.” Toch zullen ze de man zeggen: “Hoe stom van je, is dit de manier om je te gedragen met een arme vrouw en kinderen?”

Als een man zich spiritueel ontwikkelt, is het voor zijn eigen bestwil dat zijn vriendin – of vrouw, of wat ook haar naam is – niet achter gelaten word. Ander zal ze je dwars blijven zitten. Ze is niet bezorgd wat je spiritualiteit aangaat. Op de eerste plaats gelooft ze niet dat je spiritueel bent. Als je gewoon met ogen dicht zit, weet zij dat je haar enkel wilt vermijden. Het is geen meditatie, het is een ontsnapping.

Geen enkele vrouw heeft een goed denkbeeld wat haar man of vriend betreft. Ze weet dat deze stomme kerel... “Wie denkt hij wel dat hij voor de gek houdt, dat hij sereen geworden is, stil, koel, helderheid heeft gekregen?” Geen enkele vrouw met wie je seksueel verbonden bent zal geloven dat je enige intelligentie hebt. Ze gaat door mensen te vereren die afstand van de wereld hebben gedaan, in het bijzonder die afstand van de vrouwen hebben gedaan. Die man hoeft geen andere kwaliteiten hebben, kan gewoon een complete idioot zijn, maar vrouwen zullen gaan en zijn voeten aanraken – hij is een grote heilige. Dus onthoudt dat je mede reiziger niet achtergelaten word.

Als Hymie terugkomt van zijn bezoek aan de dokter, ziet hij er verschrikkelijk uit. Hymie vertelt zijn vrouw dat de dokter heeft gezegd dat hij voor de nacht voorbij is zal sterven. Ze omhelst hem, en ze huilen een beetje, en Becky stelt voor dat ze vroeg naar bed gaan en nog een keer vrijen.

Ze bedrijven de liefde totdat Becky in slaap valt, maar Hymie is te bang om te slapen want het is zijn laatste nacht op aarde. Hij ligt daar in het donker terwijl Becky snurkt.

Hymie fluistert in haar oor: "Becky, alsjeblieft, nog een keer vanwege onze tijd samen." Maar Becky blijft snurken.

Hymie kijkt op zijn horloge, leunt over naar zijn vrouw en schudt haar hardhandig; "Alsjeblieft Becky, nog een keertje vanwege vroeger!"

Becky kijkt enkel naar hem en zegt: "Hymie, hoe kun je zo egoïstisch zijn? Het is makkelijk voor jou, maar ik moet morgen opstaan."

Oké, Vimal

Ja, Osho.

The Razors Edge

Hoofdstuk # 20

Getiteld: Elk menselijk wezen is een verlangen van de existentie

7 maart 1987 in het Chuang Tzu Auditorium

Archief code: 8703070

Korte Titel: razor20

Audio: ja

Video: ja

Lengte: 101 min.

Vraag 1

Geliefde Osho,

Hoe meer ik hier bij U ben, des te meer verward, opgewonden en verbaasd ben ik dat u bestaat. Ik ben sinds zeven jaar een sannyasin en realiseer me nu dat ik U als te vanzelfsprekend nam. Geliefde Osho, hoe is het mogelijk dat het me zeven jaar kostte om U langzaamaan te gaan zien?

Anando Visarjano, zeven jaar of zeventig jaar, dat maakt geen verschil. Wanneer je het beseft, precies vanaf dat punt begint je echte leven, daarvoor was je in slaap.

En onthoudt altijd dat elk individu zijn eigen tempo heeft. Een paar rennen hard, een paar gaan langzaam – in feite heeft het langzaamaan gaan zijn eigen kwaliteit. Hoe langzamer je gaat, des te meer gevestigd je raakt, des te meer word je geconcentreerd. De persoon die erg snel gaat komt nooit tot zo'n kristallisatie als degene die langzaam gaat.

Je zegt: "Hoe meer ik hier bij u ben, des te meer verward, opgewonden en verbaasd ben ik dat U bestaat. Ik ben sinds zeven jaar een sannyasin en realiseer me nu dat ik U als te vanzelfsprekend nam. Geliefde Osho, hoe is het mogelijk dat het me zeven jaar kostte om u langzaamaan te gaan zien?"

Zeven jaar is geen lange tijd zover het duidelijk zien zonder vooroordeel, zonder enige conditionering betreft. Het is een kleine periode in de lange reis van duizenden levens achter je. Je zult misschien vele levende meesters tegen gekomen zijn in je vorige levens en je hebt het niet beseft.

Onthoudt dat duizenden mensen naar Gautama Boeddha kwamen, maar slechts enkelen bij hen bleven. De anderen konden niet zien dat een groot verschijnsel tegenwoordig was recht voor hun ogen. Ze bleven zich met hun eigen mind bezig houden, met hun eigen babbelende gedachten – en er is zoveel onzin in de mind wat je ogen bedekt.

Zeven jaar is niet lang. Je moet je niet verward voelen; je zou verheugd moeten zijn. Nu begint je echte sannyas. Zeven jaar geleden heb je misschien sannyas genomen uit nieuwsgierigheid. Er was geen vertrouwen, geen liefde, maar enkel nieuwsgierigheid om te weten wat het allemaal voorstelt. Nu voel je mijn tegenwoordigheid, nu klopt je hart in harmonie met het mijne. Dit is het begin van een nieuw en echt sannyas.

Het is zeker verbazingwekkend dat uit miljoenen mensen die allemaal in staat zijn zich te realiseren, het zelden gebeurt, bij een paar mensen. Het is alsof je zaden zaait, duizenden zaden, en slechts een zaad gaat spruiten, komt tot blad, brengt bloemen en geurigheid.

Wat gebeurde er met de duizenden andere zaden? Ze hebben nooit de moed verzameld om in de aarde te verdwijnen. Ze bleven zichzelf beschermen. De bescherming werd hun dood. De ene die in de aarde durfde te sterven begon een nieuw leven, begon omhoog te stijgen tegen de zwaartekracht in, begon de aarde te transformeren in groen blad, in de mooie kleuren van bloemen, in grote geurigheid.

Maar de eerste stap is de meest moeilijke – het laten vallen van je verdediging. Een zaad is een verdediging maatregel. Van binnen is het potentieel, en het zaad verdedigt het. Het is goed zolang het niet de juiste grond heeft gevonden. Daarom benadruk ik voortdurend het feit dat als de context verandert, wordt dat wat goed was slecht, wat slecht was wordt goed.

Een zaad heeft totale bescherming nodig, want het draagt een baarmoeder, een kind binnenin. Maar alleen tot het punt dat het in contact komt met de grond. Dan moet het de bescherming loslaten. Nu moet de bescherming niet zijn gevangenschap worden. Het was goed tot nu toe, maar nu is het verkeerd. Op het moment dat het zijn verdediging opgeeft, neemt de aarde het in zijn eigen hart en stort al zijn sappen er in. En een wonder voltrekt zich – het zaad is weg, maar de potentie van het zaad wordt werkelijkheid.

Ik noem het een groot wonder, want het moet tegen de zwaartekracht in groeien. En als de boom honderd of honderd en vijftig meter hoog wordt.... De wetenschappers waren in het begin erg verbaasd, dat het geen pompsysteem heeft voor de sappen om tot honderd en vijftig meter te reiken. Maar langzaam ontdekten zij dat de boom zijn eigen mechanisme heeft, een erg subtiel mechanisme, waardoor hij in staat is om tegen de zwaartekracht in te gaan.

De boom bestaat uit miljoenen lagen, en de strategie die de boom miljoenen jaren heeft gebruikt is erg eenvoudig, niet mechanisch, meer natuurlijk. Als de allerhoogste laag droog wordt, geeft de laag net er onder zijn sap door. Nu het zijn sappen aan de bovenste laag heeft gegeven, wordt het zelf droog, dus de laag onder hem geeft zijn sap door. En op deze manier, van de wortels tot bloemen, gaat een voortdurende stroom sappen, water omhoog tegen de enorme kracht van de zwaartekracht in. En als de boom tot wasdom komt, is het opnieuw verbazingwekkend, dat in het kleine zaad zo veel verborgen zat – al deze takken, al deze bladeren, al de bloemen, al de vruchten. Het kleine zaad droeg hen in miniatuur vorm – zo klein dat ze zelfs niet beschikbaar zijn voor wetenschappelijke instrumenten. Als je het zaad opensnijdt, zul je leegte vinden. Maar die leegte is volheid, je moet het enkel de juiste grond geven, het juiste water, de juiste hulp om zichzelf te zijn. Omdat het overal om je heen gebeurt, voel je geen verbazing. Je voelt je verbaasd als het een van de miljoenen mensen overkomt, en elke mens heeft hetzelfde potentieel. Elke mens heeft het geboorterecht een Gautama Boeddha te worden. Maar mensen blijven slapen. Een zaad is vast in slaap; de boom is ontwaakt. En het ontwaken brengt al de vruchten en al de bloemen. Onthoudt niet in slaap te blijven. Wordt wakker! Je bent niet wat je lijkt. Je bent veel meer, onmetelijk veel meer. Je moet worden geprikkeld, uitgedaagd, om dat “veel meer” binnenin je te vinden. Maar omdat de hele menigte doorgaat slaperig te leven, ga jij ook door hen te imiteren. Er zijn samenlevingen in Zuid Afrika die kannibaal zijn. In het dikke oerwoud levend, wordt het kind tussen de kannibalen geboren, en vanaf het allereerste begin eet hij mensenvlees – want iedereen doet dat; dit is het juiste ding om te doen. Hij wordt nooit bewust dat het eten van mensenvlees zo lelijk is dat zelfs dieren zich ervoor schamen. Geen dier eet het vlees van zijn eigen soort; geen leeuw eet een andere leeuw, geen vogel zal een andere vogel van zijn soort eten.

De mens lijkt op vele manieren pervers te zijn.

Een kannibalen stam, net bij het begin van deze eeuw had drieduizend leden. Nu zijn er nog maar driehonderd over. Omdat niemand door het woud gaat, bang om gepakt te worden, begonnen ze hun eigen mensen te eten, hun eigen moeders, hun eigen vaders, hun eigen kinderen. Van

drieduizend tot driehonderd... nu driehonderd... driehonderd nu zal niet veel tijd nemen om te verdwijnen.

Ik hoorde dat een Christelijke missionaris erg vastberaden was om naar de stam te gaan en hen de goede manier van leven te leren, en tot hen te preken dat kannibalisme het lelijkste is wat je kunt doen. Toen hij daar aankwam werd hij verwelkomd, want de kannibalen hadden al vele dagen gewacht dat iemand zou komen. En deze missionaris was zo vet dat de hele stam begon te dansen.

De missionaris dacht, “Deze mensen schijnen erg goede mensen te zijn, erg aardig.” Ze gaven hem een goed welkom, hingen bloemen om hem heen, namen hem op hun schouders, en gingen de jungle in waar een grote pot kokend water was.

De grote pot ziende en het kokende water, dacht de missionaris, "Misschien hebben deze arme mensen geen badkamers en hebben zij heet water klaar gemaakt – het is erg koud hier – zodat dat ik een bad kan nemen." Maar in plaats van hem een bad te geven, gooiden zij hem in de pot. Hij kon het niet geloven. Nog steeds dacht hij dat zij hem een bad gaven. Zo in de pot staande, terwijl het heter en heter werd, vroeg hij hen: "Hebben jullie ooit iets van het Christendom geproefd?"

Ze zeiden: "Tot nu toe niet, maar spoedig, als jij soep geworden bent, zullen wij voor de eerste keer de smaak van het Christendom hebben." Zelfs kleine kinderen dansten en verheugden zich – wat hadden ze veel voedingsmiddelen gevonden.

In verschillende samenlevingen imiteren mensen de massa; maar over het geheel genomen is de hele wereld in slaap, want iedereen rondom hen is in slaap. Vandaar dat het verbazingwekkend is wanneer je een Gautama Boeddha tegenkomt of een Mahakashyapa, of een Bodidharma, of een Chuang Tzu.

Wat zo verbaast is hoe zij de zwaartekracht van het gezelschap vermeden, hoe zij het voor zichzelf mogelijk maakten om zich uit de greep van de massa los te maken. Maar als zelfs maar een mens uit de massa weet los te komen, kan hij je het pad wijzen. Hij wijst je dat jij ook capabel bent – gewoon een beetje moed, gewoon een beetje intelligentie....

Solly lag de hele nacht te draaien en te keren, niet in staat te slapen. "Solly, wat doet erop?" vroeg Becky. "Het zijn die vijfhonderd dollar die ik Benny verschuldigd ben. Ik moet hem morgen terug betalen, en ik heb het niet." Becky doet het raam wijd open, en gilt naar het huis tegenover hen: "Benny, Benny, je weet die vijfhonderd dollar die Solly je verschuldigd is? Hij zou je morgen terug moeten betalen, ja? Nou, hij heeft het niet." Ze sluit het raam en zegt: "Laat hem zich nou maar zorgen maken. Jij gaat slapen."

Iemand moet je wakker maken... niet je in slaap sturen. De hele maatschappij is afgestemd op slaap, want mensen die slapen zijn niet rebels, zijn niet ongehoorzaam, zijn niet tegen stomme bijgeloven waarvan de maatschappij denkt dat het grote waarheden zijn.

Wat maakt het uit voor een mens die slaapt, wat waarheid is en wat onwaarheid is? Hij gaat als een dronkaard door het leven. Deze mysterie school is enkel daar om je te laten ontwaken, niet om je in slaap te brengen. Ik geef je geen enkele leestelling, geen enkel geloofssysteem, geen enkel geschrift. Ik geef je alleen maar een ding: een grondig door elkaar schudden, zodat het sluimerend, het slapend potentieel bewust begint te worden van zijn eigen realiteit.

De Meester kan je niets geven uitgezonderd een soort verleiding. Hij kan je verleiden dat waakzaamheid zo mooi is, dat waakzaam zijn gelukzalig is, dat waakzaamheid de ultieme extase is.

Vergeet wat die zeven jaren betreft; ze tellen niet mee. Begin je leven vanaf vandaag. Deze herkenning van mijn tegenwoordigheid zal spoedig een realisatie worden van je eigen tegenwoordigheid.

Vraag 2

Geliefde Osho,

In zijn boek "De vierde weg", zegt Ouspensky, "In het werk, is de eerste conditie het begrijpen wat je wenst te verkrijgen en hoeveel je bereid bent ervoor te betalen, want men moet voor alles betalen."

In het openbare leven accepteren we dat niets vrij is; toch wat de niet materiële dingen betreft, zoals liefde, geluk, meditatie, zijn we geneigd te denken dat deze wet niet geldt. We schijnen hen als vanzelfsprekend te nemen, alsof ze ons toe komen – dingen die het leven ons verschuldigd is, omdat

we goed genoeg zijn de existentie met onze tegenwoordigheid te vereren. Wilt u alstublieft commentaar geven?

Maneesha, Ouspensky heeft gelijk. In het werk, is de eerste conditie het begrijpen wat je wenst te verkrijgen en hoeveel je bereid bent ervoor te betalen want men moet voor alles betalen.

Ik kan je twijfel over Ouspensky's verklaring begrijpen. Je zegt, "In het openbare leven accepteren we dat niets vrij is; toch wat de niet materiële dingen betreft, zoals liefde, geluk, meditatie, zijn we geneigd te denken dat deze wet niet geldt." Deze wet geldt ook, maar op een meer subtiele manier, op een meer onzichtbare wijze.

Bijvoorbeeld, je kunt geen liefde verkrijgen als je niet bereid bent je ego op te geven – dat is de betaling. Je kunt niet gelukkig zijn tenzij je dingen laat vallen die verhinderen je geluk te laten ontstaan. Je kunt niet meditatief zijn tenzij je al je gedachten vergaagt. Niets is vrij; men moet voor alles betalen, materieel of immaterieel.

Natuurlijk moet je in het openbare leven producten op een materiële manier betalen. Je kunt zien dat je iets betaalt voor hetgeen je krijgt. Maar in een niet materiële wereld betaal je ook iets om iets te krijgen; maar omdat het niet materieel is, heb je een dieper inzicht nodig om dit te zien.

Meditatie is niet vrij. Dat betekent niet dat je moet betalen op de manier zoals je tweehonderd vijftig dollar aan Maharishi Mahesh Yogi betaalt – maar je moet betalen door je gedachten te laten vallen, je emoties op te geven, je stemmingen te laten varen. Alleen dan kun je stil zijn, kalm.

Je moet met je mind betalen, alleen dan kun je meditatie krijgen. Je kunt niet beiden houden, de mind en meditatie samen; of je bent in je mind of je bent in meditatie. En er is altijd een subtiele balans.

Ouspensky heeft gelijk, dat je duidelijk bewust moet zijn van wat je wilt en hoeveel je bereid bent te betalen. Zijn verklaring is erg betekenisvol, want als God niets kost, zou iedereen het wel willen hebben. Wat kan het voor kwaad? Je hoeft er niets voor te betalen; als meditatie voor niets was, denk ik niet dat iemand het niet zou willen hebben. Maar het is heel wat moeilijker dan iets met geld betalen. Je moet met je mind betalen, je moet afstand van je ego doen, je moet je onbewustheid opgeven – omdat deze dingen innerlijk zijn en niet zichtbaar aan de ogen is daarom je vraag ontstaan.

Je zegt: "We schijnen hen als vanzelfsprekend te nemen, alsof ze ons toekomen." Ze komen ons toe, maar je kunt hen niet als vanzelfsprekend aannemen; je zult jezelf moeten klaarmaken om hen te ontvangen. En precies die preparatie is de betaling. Je zegt ook: "Dingen die het leven ons verschuldigd is..." Het leven is je helemaal niets verschuldigd. Jij hebt alles aan het leven te danken.

Dit is een groot misverstand wat je moet laten vallen: "Dingen die het leven ons verschuldigd is, omdat we goed genoeg zijn de existentie met onze tegenwoordigheid te vereren."

De werkelijkheid is precies tegenovergesteld. De existentie is genereus genoeg geweest om je zelfs maar te accepteren, zelfs een plaats voor je te maken. Het is erg zeldzaam dat de existentie je gratie voelt, want je hebt geen gratie. Ja, wanneer een mens ontwaakt, begint de existentie hem iets schuldig te zijn.

Er zijn prachtige verhalen... niet historisch natuurlijk, want het Oosten is nooit in de geschiedenis geïnteresseerd geweest. Geschiedenis bestaat uit triviale feiten. Het Oosten heeft zijn aandacht niet gericht op feiten, maar op essentiële waarden. Deze essentiële waarden kunnen alleen in parabellen worden uitgedrukt. Bijvoorbeeld, er wordt gezegd dat toen Mahakasyapa verlicht werd, bloemen op

hem neerkwamen als regen. Dit is geen feit – dit kan geen historisch feit zijn – maar het is niet onwaar. Het is absoluut waar. Het is iets wat groter is dan feiten; het is een waarheid.

Als een mens verlicht wordt, voelt de hele existentie dat het deze mens iets verschuldigd is. Hij heeft de hele existentie opgeluisterd. Zijn gelukzaligheid heeft zich over de hele existentie uitgespreid; dat hij de waarheid heeft gevonden, dat hij het ultieme bereik van bewustzijn heeft gevonden is een vreugde voor de hele realiteit. Het is een poëtische manier om dit uit te drukken – dat toen hij verlicht werd, was hij plotseling verbaasd – wat gebeurt er? Duizenden bloemen regenden op hem neer... bloemen niet van deze wereld, bloemen uit het onbekende die hij nooit had gezien, en de geurigheid waarmee hij totaal niet bekend was.. Hij verdrinkt in die geurigheid en in die bloemen. Jij zou hen niet gezien hebben als je erbij was geweest terwijl Mahakashyap verlicht werd. Het werd door Mahakashyap zelf gezien. Het zou voor jou mogelijk geweest zijn het ook te zien, als je op hetzelfde niveau, in hetzelfde bewustzijn, in dezelfde verlichting had verkeerd. Dan zou je de bloemen gezien hebben, dan zou je de geurigheid hebben gevoeld.

Maar gewoonlijk, Maneesha, ben je noch goed genoeg noch heb je enige gratie. In tegendeel, de existentie is zo vol compassie voor je dat hoewel je niet goed genoeg bent, het doorgaat met je te steunen, je in leven te houden in de hoop dat op een dag je goed genoeg zult zijn. Ofschoon je de gratie nu nog niet hebt, gaat de existentie door te dromen en hopen dat het potentieel van gratie wat in je is, op een dag.... Ergens, op een keer, je gratie zal beginnen je wezen te overstromen.

De existentie hoeft jou niet dankbaar te zijn; jij moet de existentie dankbaar zijn – dankbaar dat, “Ik verdien zelfs niet dat ik leef, ik verdien zelfs niet om geboren te zijn,” maar de existentie geeft het je van zijn overvloed, leven en al de potenties die je gelukkig kunnen maken, extatisch, wetend, de waarheid ervarend.

De existentie is bijna een tuinman die doorgaat zaden te zaaien in de hoop dat op een dag de lente zal komen en er bloemen zullen zijn. Het is niet noodzakelijk, het is niet onvermijdelijk – toch vertrouwt de existentie zijn eigen dromen, zijn eigen verlangens.

Elk menselijk wezen is een verlangen van de existentie. Je moet de existentie dankbaar zijn. En je moet onthouden dat om liefde te hebben je vele dingen op zult moeten geven – je zult je jaloezie op moeten geven, je zult je bezitsdrang op moeten geven, je zult je verlangen tot domineren moeten laten vallen.

Om meditatief te zijn zul je de hele mind, je hele denkproces op moeten geven. Om gelukkig te zijn zul je de oude gewoonte van ellendig te zijn moeten laten gaan. Ze zitten erg diep in je geworteld, want je bent al zo lang ellendig geweest dat je bent begonnen de ellende voor lief te nemen – dat dit is wat leven is.

Je zult je hele houding en benadering moeten veranderen. En dit is wat Ouspensky zegt: je moet voor alles betalen; niets kun je als vanzelfsprekend nemen, en niets kan zonder de juiste hoeveelheid betaling verkregen worden.

De heer en mevrouw Smith waren op hun eerst cruise reis. Mevrouw Smith wilde ieder avond vroeg naar bed, maar Mijnheer Smith wilde meedoen met de pret en de spelletjes – maar hij wenste zijn vrouw niet overstuur te maken. Na drie dagen zegt hij zijn vrouw dat hij naar een discussiegroep gaat wanneer zij slaapt. Ze denkt een ogenblik na en stemt dan toe.

In de discussie trekt iedereen een stukje papier uit een hoed en moet vijf minuten spreken over het onderwerp wat op het papier staat geschreven. Mijnheer Smith's papier zegt: Seks. Hij spreekt over seks en maakt iedereen aan het lachen met zijn moppen.

Als hij later op de avond naar zijn vrouw terugkeert, vraagt ze waar de discussie over ging. Hij zei, “Zeilen.” Ze bromde wat en viel terug in slaap. De volgende ochtend hield een goed geproportioneerde jonge vrouw Mevrouw Smith aan en zei: “Uw man was erg grappig gisteravond. Ik

wist niet dat hij zo ervaren was." Mevrouw Smith was geërgerd: "Ervaren? " zei ze, "Hij heeft het enkel drie keer gedaan – drie keer in al de jaren dat we getrouwd zijn. De eerste keer was hij aan het klagen omdat zijn hoed afvloog en hij hem kwijt was. De tweede keer werden al zijn kleren doornat, en de derde keer viel hij erin en is bijna verdronken!"

Maneesha, het is gewoon een misverstand. Ouspensky is een discipel van George Gurdjieff en hij spreekt een andere taal dan ik. Hij benadert dezelfde waarheid, maar de ideeën en filosofie en de richting is totaal verschillend van mij. Dus kan ik niet zeggen dat hij het eens zal zijn met wat ik over zijn verklaring zeg. Maar of hij het eens is of niet, een ding is zeker, dat ik zijn verklaring meer betekenisvol maak dan hij zelf in staat was om te doen.

In Gurdjieff groepen, zul je tot je verbazing horen, was het werkelijk voor alles betalen op een erg materialistische manier. Gurdjieff zelf heeft een boek geschreven, 'all and everything' (alles en nog eens alles'). Het is een boek van duizend pagina's en absoluut onleesbaar. En hij geeft zelf de erkenning van het feit dat het onleesbaar is. Alleen honderd pagina's zijn opengesneden; negenhonderd zijn nog steeds dicht en niet opengesneden! Het boek begint met een verklaring. De verklaring is, "je leest eerst honderd pagina's – het is de inleiding. Als je voelt dat je in staat bent te begrijpen wat er gezegd is, kun je de andere pagina's openen. Als je voelt dat het je te boven gaat, kun je het boek retourneren en je geld terug krijgen."

En hoeveel geld vroeg hij voor dat boek in die dagen? Duizend dollar – want Gurdjieff en Ouspensky beiden geloofden dat tenzij een persoon voor iets betaalt, hij er niet intens bij betrokken raakt.

Als een persoon duizend dollar betaalt, moet hij het boek wel lezen. En omdat er negenhonderd ongeopende bladzijden waren, waren zelfs mensen die de introductie niet konden begrijpen nieuwsgierig naar wat er in het boek stond; en ze hadden al duizend dollar betaald, dus was het beter het te openen en het zien.

Maar het boek wordt steeds maar moeilijker – moeilijker in die zin dat Gurdjieff gewoonlijk zelf woorden maakte. Dus eerstens kun je hun betekenis niet in een woordenboek vinden. Die woorden hebben nooit bestaan in enige taal. Hij mengde drie talen en maakte er een woord van. En zijn woorden zijn zo lang dat soms de hele zin een woord is. Je kunt het zelfs niet uitspreken. Zijn paragrafen zijn zo lang dat een paragraaf de hele bladzijde kan nemen. Tegen de tijd dat je bij het eind komt van de paragraaf, ben je vergeten met wat het was begonnen. Soms werden zinnen hele pagina's.

Gurdjieff had zijn eigen methoden. En als hij zegt dat je voor alles moet betalen, meent hij dit in een erg materialistische manier.

Een gravin werd aan Gurdjieff voorgesteld door een van zijn andere rijke volgelingen, en dezelfde avond stuurde Gurdjieff een boodschap naar de gravin, "Je geeft al je sieraden, diamanten, en geld en alles, zodat vanaf morgen je onderricht kan beginnen." Ze was bezorgd. Wat voor onderricht is dit? Zelfs als er een honorarium is, kan ik het betalen, maar al mijn diamanten en al mijn sieraden?" Ze was erg rijk, en ze had erg waardevolle stenen.

Ze vroeg haar vriendin: "Wat moet ik doen? Wat voor soort man is deze Gurdjieff? Hij wenst alles, en alleen dan zal het onderricht morgen beginnen." De andere vrouw lachte; ze zei: "Wees niet bezorgd. Hij vroeg mij ook alles. Ik gaf al mijn sieraden, al mijn geld, alles wat ik bezat, en de volgende dag, toen het onderricht begon, was het eerste ding wat hij deed al mijn geld teruggeven, de hele tas. Dus je hoeft niet bezorgd te zijn.

Dus de gravin verzamelde al haar diamanten, sieraden en geld in een tas en stuurde het naar Gurdjieff. De volgende ochtend bleef ze wachten, dat voor het onderricht begon... maar de tas kwam nooit terug. Ze was erg in de war – hij had alles genomen, nu was ze arm. Ze vroeg haar vriendin, "Jij zei dat hij jou alles teruggaf."

Ze zei: “Dat is absoluut waar. Je kunt het zien, al mijn spullen heb ik bij me. Ik ben ook verbaasd over wat er gebeurd is. Misschien heeft hij vergeten of zoiets, dat hij ze daarom nog niet heeft teruggegeven.” Deze dingen werden nooit teruggegeven, en toen de vrouw vroeg: “Ik heb hen gegeven vanwege de verzekering van mijn vriendin dat ze de andere ochtend teruggegeven zullen worden, maar er zijn al drie dagen voorbij. Het onderricht is begonnen, maar ik kan me niet concentreren op het onderricht; mijn hele mind denkt aan mijn geld, mijn diamanten en sieraden, want dat was alles wat ik had.”

Gurdjieff zei: “De dingen van de eerste vrouw werden teruggegeven omdat ze hen gaf met liefde en vertrouwen. Jouw dingen zullen niet teruggegeven worden want jij gaf hen met het idee dat ze teruggegeven zullen worden – en je wilde eerst de zekerheid door het aan je vriendin te vragen. Je hebt niet gegeven uit liefde en vertrouwen. Dit is je eerste les, dat als je bij mij wilt zijn, je zult moeten vertrouwen. En er is niets zonder betaling.”

Dus misschien is Ouspensky het niet eens met mijn interpretatie. Maar ik ben absoluut zeker dat mijn interpretatie veel spiritueler is, veel poëtischer, veel mystieker, veel meer Oosters. En het kan me niet schelen of Ouspensky het met me eens is of niet.

Ik ben niet hier om je de filosofie van Ouspensky te leren; mijn pad is totaal anders. Hun pad kruiste nooit mijn pad. Toch houd ik van deze mensen, want zij creëerden een enorm verlangen in het Westen naar een spirituele zoektocht. Velen van jullie zouden misschien niet hier zijn gekomen als Gurdjieff en Ouspensky er niet geweest waren. Je kunt misschien hun namen niet gehoord hebben, maar zij creëerden het klimaat voor de spirituele zoektocht, en ik heb enorm respect voor beiden. Maar ik ben het niet met hen eens wat het pad aangaat. Ik heb mij eigen opvatting hoe jullie waakzaam gemaakt moeten worden, verlicht.

Vraag 3

Geliefde Osho,

Elke dag, elk woord, elk gebaar doordringt onbekende lagen... onvoorstelbare bloemen openend, onverklaarbare muziek dansend. En bij alles een intenser verlangen naar iets wat gemist wordt, als een doel dat schreeuwt om de pijn die het net niet haalde. Geliefde meester, blijf ik te lang stilstaan bij wat gemist wordt.?

Deva Abhiyana, je blijft te veel stil staan bij wat gemist wordt. En je focus moet zijn op wat er groeit. Aandacht is voeding; als je aandacht schenkt aan wat je mist, zul je meer en meer dingen vinden die missen. En dat zal ellende in je creëren, een pijn.

Als jij de aandacht instelt op wat er met je gebeurt, wat er binnenin je groeit, zal het sneller groeien. En misschien zal met die groei, wat er gemist werd niet langer gemist worden.

Je zegt: “Iedere dag, elk woord, elk gebaar doordringt onbekende lagen... onvoorstelbare bloemen openend, onverklaarbare muziek dansend. En bij alles een intenser verlangen voor iets wat gemist wordt.”

Het is natuurlijk dat als je op het pad begint, als nieuwe ervaringen op je neer regenen, er tegelijkertijd een verlangen ontstaat naar meer – want dat is wat we eeuwenlang gewend zijn geweest in de gewone wereld... onze mind vraagt altijd om meer.

In India hebben we een oude parabel: een koning had een mooie man, erg gelukkig en opgewekt. Zijn enige werk was om de koning vroeg in de morgen een goede massage te geven, en hij kreeg dan

iedere dag een gouden munt. Daaruit bestond zijn hele werk, en dan was hij verder de hele dag vrij. Hij woonde precies tegenover het paleis; en hij hield er van op zijn fluit te spelen.

Niets anders te doen hebbend, en een gouden munt was te veel, leefde hij het rijkste en meest comfortabele en luxueuze leven mogelijk. En een gouden munt was iedere dag absoluut zeker, dus hij spaarde nooit iets. De koning was altijd verbaasd, 'deze arme man zag er zo opgewekt uit, zelfs als hij fluit speelde. Je kon zijn vreugde en zijn gelukzaligheid voelen. En hier ben ik, een koning van een groot land, voortdurend bezorgd, probleem na probleem, kan niet slapen in de nacht, en als hij in de morgen komt om mij een massage te geven voel ik me jaloers op hem. Hij verkeert in een veel beter toestand dan ik en ik ben de koning, en die arme kerel krijgt enkel een gouden munt.'

Hij vroeg zijn eerste minister; "Wat is het geheim? Ik heb zo'n groot koninkrijk, zo'n grote schat en de schat wordt maar groter en groter. Maar ik voel helemaal geen blijdschap; ik heb in jaren niet gelachen – ik herinner me zelfs niet dat ik heb gelachen. Wat is het geheim, dat deze kerel maar doorgaat op zijn fluit te spelen overdag, in de volle maannacht.... Hij is zo gezond, met geen zorg in de wereld, en hij heeft niets want wat hij in de morgen krijgt is bij de avond opgemaakt."

De eerste minister zei: "Geef me enkel wat tijd, en ik zal het mysterie oplossen." En die morgen toen de man kwam om de koning een massage te geven zag hij er zo triest uit. Dit was de eerste keer dat zijn gezicht het opgewekte aura had verloren. En iedere dag werd hij meer en meer ellendig.

De koning riep zijn eerste minister en zei: "Wat is er aan de hand? Wat heb je gedaan? Nu hoor ik de fluit niet meer. Misschien heeft hij geen zin meer om fluit te spelen en is hij een ellendig persoon geworden, net als ik."

De eerste minister zei: "Niets, enkel een eenvoudig ding. Ik gooide een tas in zijn huis die negenen negentig gouden munten bevatte." De koning zei: "Ik begrijp het niet, wat kan jouw tas doen? Hij zou gelukkiger moeten zijn, dat hij negenen negentig gouden munten heeft." De eerste minister zei: "U begrijpt een eenvoudig psychologisch feit niet. De volgende dag was hij bedroefd, want hij dacht, 'negenennegentig munten... als ik een munt kan sparen, zal ik honderd munten hebben.' Dus die dag at hij niet. Hij zei, 'Het kan geen kwaad om een dag te vasten en precies een munt te sparen; verspil het niet.' En sindsdien het verlangen naar meer – een honderd en een, een honderd en twee, een honderd en drie.... Nu eet hij minder, niet meer levend zoals hij gewend was te leven. Sparen is zijn probleem geworden. En hij hoopt dat hij spoedig tweehonderd zal hebben."

De koning zei: "maar dit is niet... je zult de arme man doden!" De eerste minister zei: "U heeft gevraagd, wat is het geheim? Het geheim is, de mind gaat door naar meer en meer en meer te vragen – hoe meer het krijgt, om des te meer vraagt het. En er komt geen einde aan."

Je verzameling wordt groot, maar je verlangen naar meer wordt ook groot; dit is de gewoonte van je mind. Wanneer je de spirituele wereld binnengaat, blijf je de oude gewoonte voor meer en meer houden, onbewust.

Je zegt: "Elke dag, elk woord, elk gebaar doordringt onbekende lagen... onvoorstelbare bloemen openend, onverklaarbare muziek dansend. En bij alles, een intenser verlangen naar iets wat gemist wordt."

Er wordt niets gemist. Maar als je bezorgd wordt wat je mist, zal alles wat je ervaart vernietigd worden. Je moet de oude gewoonte opgeven... enkel een beetje intelligentie. Verheug je om wat je krijgt. Stort al de voeding in wat je krijgt, zodat het sterker wordt, met meer bloemen, met meer schoonheid.

En maak je niet druk om het missen. Deze missende bloemen zullen aan dezelfde boom groeien. Maar als je alleen aan de bloemen denkt die missen en de boom vergeet, en vergeet er voeding aan te geven, zullen die bloemen nooit komen; in tegendeel, je zult misschien zelfs de boom missen, de

boom kan doodgaan. Maar mind is een vreemd iets. Het is altijd bezig met dat wat je niet hebt. Dat wat je hebt gekregen, daar verheug je niet in, en je bent ellendig vanwege datgene wat je niet hebt.

Een sannyasin moet zijn hele focus verplaatsen. Het is een eenvoudig een zaak van interpretatie. Deva Abhiyana, gedraag je niet dom. Je groeit in de juiste richting, maar als je mind bezorgd wordt om iets meer wat er gemist wordt, zal het misgaan. En er is niet veel intelligentie nodig.

Maar we leven allemaal met een heel klein gedeelte van onze intelligentie. We gebruiken niet onze hele intelligentie; anders zou iedereen zo'n gratie en zo'n schoonheid en zoveel vreugde en zoveel liefde hebben – zoveel ervan dat hij het niet kan bevatten in zichzelf; hij zal het moeten uitdelen.

Twee Polen zijn aan het rijden en moeten stoppen bij een warenhuis. Dus vinden zij een parkeerplaats, stappen uit, gooien de deuren dicht en de bestuurder zegt; "Oh, shit, de sleutels zitten nog in de auto." "Wat gaan we nu doen?" zegt de andere man. "Ik weet het niet," antwoordt de bestuurder, "Ik denk dat we het windscherm moeten breken en hen eruit halen."

"Nee," zegt de vriend, "je kunt het windscherm niet breken. Misschien kun je een klerenhanger vinden en de deur op die manier openen." "Dat is te moeilijk," zegt de bestuurder. "Wel," zegt zijn vriend, "je moet snel iets bedenken, want het begint te regenen en de kap is neer."

Maar dit is het niveau van de hele mensheid. Werkelijk niemand schijnt intelligentie te gebruiken. Er wordt niet van je verwacht dat je het gebruikt; aangenomen wordt dat je altijd afgaat op het advies van je baas, of je vader, of je moeder, of je leraar. Langzaamaan vergeet je dat jij ook intelligentie hebt.

Altijd om advies vragen is een ziekte.

Probeer eerst je eigen intelligentie; geef het een kans scherp te worden. En voor jouw probleem, is het heel eenvoudig. Ik kan je verlangen naar meer en meer begrijpen. Het zal komen, je hoeft je er geen zorgen over te maken, geniet nu maar eerst, verheug je, dans, vanwege alles wat je is overkomen.

Je vreugde zal meer ruimte in je creëren, meer capaciteit voor veel meer dingen die staan te gebeuren. En hoe dan ook, je moet vlug iets bedenken, want het begint te regenen en de kap is neer.

Oké, Vimal?

Ja, Osho.

The Rrazor's Edge

Hoofdstuk # 26

Getiteld: Leef onbevreesd, sterf onbevreesd

10 maart 1987 in het Chuang Tzu Auditorium

Archief code: 8703100

Korte titel: razor 26

Audio; ja

Video: Ja

Lengte: 105 min.

Vraag 1

Geliefde Osho,

Ik voel me zo gevangen door de vrees om intiem te zijn met een man en de controle te verliezen. Deze buitensporige vrouw zit van binnen opgesloten. Als ze er soms een keer uit komt, freaken mannen gewoonlijk uit, dus gaat zij terug in winterslaap, speelt het veilig, en is totaal gefrustreerd. Kunt u alstublieft spreken over deze vrees voor intimiteit.

Shantam Lani, de mensheid, en vrouwen in het bijzonder lijden aan vele ziekten. Tot nu toe zijn al de zogenaamde beschavingen en culturen psychologisch ziek geweest. Ze hebben zelfs nooit hun ziekten durven erkennen; en de eerste stap naar behandeling is te erkennen dat je ziek bent. De relaties tussen in het bijzonder mannen en vrouwen zijn onnatuurlijk geweest.

Een paar feiten moeten onthouden worden. Te eerste, de man heeft capaciteit voor een enkel orgasme; de vrouw heeft de capaciteit voor veelvoudige orgasmen. Dit heeft een enorm probleem geschapen. Er zou geen enkel probleem zijn geweest als huwelijk en monogamie hen niet opgedrukt waren; het schijnt dat het niet de intentie van de natuur was. De man wordt bang van de vrouw om de eenvoudige reden dat als hij een orgasme in haar teweegbrengt, dan is ze klaar voor een half dozijn meer orgasmen – en hij is niet in staat om haar te bevredigen.

De manier die de man gevonden heeft is: geef de vrouw zelfs niet een orgasme. Neem zelfs het idee bij haar weg dat ze een orgasme kan hebben.

Ten tweede, de seks van de man is plaatselijk, genitaal. Hetzelfde is bij vrouwen niet het geval. Haar seksualiteit, haar sensualiteit is over haar hele lichaam uitgespreid. Het neemt een langere tijd voor haar om op te warmen, en voor ze zelfs nog maar opgewarmd is, is de man klaar. Hij keert zijn rug naar haar toe en begint te snurken. Duizenden jaren lang hebben over de hele wereld vrouwen geleefd en zijn gestorven zonder het grootste natuurlijke geschenk te kennen – orgastische vreugde. Het was een bescherming voor het ego van de man. De vrouw heeft een lang voorspel nodig zodat haar hele lichaam begint te tintelen van sensualiteit, maar dan is er het gevaar – wat te doen met haar capaciteit voor veelvoudige orgasme.

Wetenschappelijk gezien, of seks zou niet zo serieus genomen moeten worden en vrienden zouden moeten worden uitgenodigd om de vrouw haar hele reeks van orgasmen te geven, of een wetenschappelijke vibrator moet gebruikt worden. Maar met beiden zijn er problemen. Als je wetenschappelijke vibrators gebruikt, kunnen deze net zoveel orgasmen geven als de vrouw toe in staat is; maar als een vrouw dat heeft gekend... dan lijkt het orgaan van de man zo armzalig dat ze een wetenschappelijk instrument verkiest, eerder een vibrator dan een vriendje. Als je een paar vrienden toestaat mee te doen, dan wordt het een maatschappelijk schandaal – je laat je gaan in orgiën.

Dus de eenvoudigste manier die de man heeft gevonden is dat de vrouw zelfs niet moet bewegen terwijl hij met de liefdesdaad bezig is; ze moest bijna als een lijk zijn. En de ejaculatie van de man is snel – twee minuten, drie minuten hooguit; tegen die tijd is de vrouw in het geheel niet bewust wat ze heeft gemist.

Wat de biologische voortplanting betreft, is orgasme geen noodzakelijkheid. Maar wat de spirituele groei aangaat, is orgasme een noodzakelijkheid.

Volgens mij, is het de orgastische ervaring van gelukzaligheid die de mensheid in de vroegere dagen het idee van meditatie heeft gegeven, om naar iets beters te zoeken, meer intens, meer essentieel.

Het orgasme is een aanwijzing van de natuur dat je binnenin jezelf een enorme hoeveelheid gelukzaligheid bevat. Het geeft je er eenvoudig een voorproef van – dan kun je op weg om te zoeken.

De orgastische staat, zelfs de erkenning ervan is pas zeer recent. Net in deze eeuw werden psychologen bewust met welke problemen vrouwen geconfronteerd worden. Door psychoanalyse en andere scholen van psychologie was de conclusie hetzelfde, dat haar word belet een spirituele groei te hebben; ze blijft enkel een huishoudster.

Wat het krijgen van kinderen betreft, is de ejaculatie van de man genoeg – dus biologisch gezien is er geen probleem; maar psychologisch wel. Vrouwen zijn meer geïrriteerd, zuurderig, hatelijk, en de reden is dat zij is beroofd van iets wat haar geboorterecht is; en ze weten zelfs niet wat het is. Alleen in de Westerse samenleving is de jongere generatie bewust geworden van het orgasme. En het is niet toevallig dat de jongere generatie op zoek is gegaan naar de waarheid, naar extase – want orgasme is kortstondig, maar het geeft je een glimp van het onbekende.

Twee dingen gebeuren in orgasme: een is dat de mind zijn constante geouwehoer stopt – het wordt voor een ogenblik geen- mind; en ten tweede, stopt de tijd. Dat enkele moment van orgastische vreugde is zo enorm en zo vervullend dat het gelijk is aan eeuwigheid.

Al heel lang geleden werd de mens bewust dat dit de twee dingen waren die je het grootst mogelijke plezier gaven, zover het natuur betreft. En het was een eenvoudige en logische conclusie dat als je de babbelende mind kan stoppen en zo stil wordt dat alles stopt – tijd ook – je dan vrij bent van seksualiteit. Je hoeft niet afhankelijk te zijn van de ander, man of vrouw; je bent in staat deze staat van meditatie alleen te bereiken. En orgasme kan alleen maar kortstondig zijn, maar meditatie kan zich over de hele vierentwintig uur uitspreiden.

Een man als Gautama Boeddha leeft elk moment van zijn leven in orgastische vreugde – het heeft niets met seks te maken.

Mij wordt telkens gevraagd waarom zo weinig vrouwen verlicht werden. Naast andere redenen, is de meest belangrijke reden: zij hadden nooit enig orgasme geproefd. Het raam naar de uitgestrekte lucht ging nooit open. Zij leefden, zij kregen kinderen, en zij stierven. Zij werden gebruikt door de biologie en de man, net als fabrieken, kinderen producerend.

In het Oosten is het zelfs nu erg moeilijk een vrouw te vinden die weet wat orgasme is. Ik heb het erg intelligente, ontwikkelde, beschaafde vrouwen gevraagd – ze hebben er geen enkel idee van. Er is in feite in de Oosterse talen geen woord dat gebruikt kan worden als een vertaling voor ‘orgasme’. Het was niet nodig; er werd eenvoudig aan voorbij gegaan.

Een vrouw is bijna als een muzikaal instrument; haar hele lichaam heeft enorme sensitiviteit, en die sensitiviteit moet opgewekt worden. Dus er is een voorspel nodig. En na de liefdesdaad, moet de man niet gaan slapen; dat is lelijk, onbeschaafd, weinig ontwikkeld. Een vrouw die je zoveel vreugde heeft gegeven, heeft ook enig naspel nodig – gewoon uit dankbaarheid.

Je vraag, Lani, is erg belangrijk – en zal steeds belangrijker worden in de toekomst. Dit probleem moet opgelost worden; maar het huwelijk is een hindernis, religie is een hindernis, je verrotte oude ideeën zijn hindernissen. Ze verhinderen de helft van de mensheid om vreugdevol te zijn, en hun hele energie – die had moeten bloeien met bloemen van vreugde – wordt wrang en giftig door zeurderig en hatelijk te zijn. Anders zou al dit gezeur en deze hatelijkheid verdwijnen.

Mannen en vrouwen zouden geen bindende overeenkomst moeten sluiten, zoals een huwelijk.. Ze zouden elkaar moeten liefhebben – maar zij zouden hun vrijheid moeten behouden. Ze zijn elkaar niets verschuldigd.

En je leven zou flexibeler moeten zijn. Een vrouw in contact komend met veel vrienden, een man in contact komend met veel vrouwen, zou gewoon de regel moeten zijn. Maar het is alleen mogelijk als seks als spel word gezien, als plezier. Het is geen zonde, het is pret. En sinds de introductie van de pil, is er nu geen angst om kinderen te krijgen.

De pil is, naar mijn mening, de grootste revolutie die in de geschiedenis heeft plaats gevonden. Al de implicaties zijn de mens nog niet beschikbaar gemaakt. In het verleden was het moeilijk, want vrijen betekende steeds meer kinderen. Dat vernietigde de vrouw, ze was altijd zwanger; en om zwanger te blijven en twaalf of twintig kinderen te baren is een martelende ervaring. Vrouwen werden gebruikt als vee.

Maar de toekomst kan totaal anders zijn – en het verschil zal niet van de man komen. Net zoals Marx zei tegen het proletariaat, ‘Proletariërs van de hele wereld verenigt, jullie hebben niets te verliezen...’ en alles te winnen... Hij had gezien dat de maatschappij in twee klassen was verdeeld, de rijken en de armen.

Ik zie de maatschappij verdeeld in twee klassen, mannen en vrouwen.

De man is eeuwenlang de meester gebleven, en de vrouw slaaf. Ze is geveild, ze is verkocht, ze is levend verbrand. Al het onmenselijke wat gedaan kan worden is de vrouwen aangedaan – en zij vormen de helft van de mensheid.

De hele toekomst kan een totaal ander verschijnsel worden. Alle vrouwen van de wereld moeten enkel vechten voor een apart kiessysteem zodat een vrouw enkel een vrouw zal stemmen, en een man enkel voor een man. Dan zal elk parlement bestaan uit de helft vrouwen en de andere helft mannen.

En mannen zijn verdeeld in kleine partijen. De vrouwen moeten zorgen geen verdelingen te creëren, maar het eens zijn op fundamentele punten – want het is een kwestie van duizenden jaren slavernij: je kunt je geen partijen veroorloven. Er moet enkel een internationale partij van vrouwen zijn, en dan kunnen ze alle regeringen van de wereld overnemen.

Dat schijnt de enige manier te zijn om de status van de vrouw te veranderen: de wetenschap volle vrijheid toestaan om de relatie tussen man en vrouw om te vormen en het idee van huwelijk te laten vallen, wat absoluut lelijk is omdat het een vorm is van privé bezit. Menselijke wezens kun je niet bezitten, ze zijn geen onroerend goed. En liefde moet gewoon een vreugdevol spel zijn. En als je kinderen wilt, dan zouden kinderen de maatschappij toe behoren, zodat de vrouw niet het etiket krijgt opgeplakt van moeder, vrouw of prostitué. Deze etiketten moeten verwijderd worden

Lani, je vraagt: “Ik voel me zo gevangen door de vrees om intiem te zijn en totaal de controle te verliezen.” Elke vrouw is bang, want als zij de controle verliest met een man, freakt de man uit. Hij kan het niet aan; zijn seksualiteit is erg klein. Omdat hij de gever is, verliest hij energie door het vrijen. De vrouw verliest geen energie door het vrijen – ze voelt zich in tegendeel erdoor gevoed.

Dit nu zijn feiten waar rekening mee gehouden moet worden. Mannen hebben vrouwen eeuwenlang gedwongen zich in te houden en haar op een afstand gehouden, haar nooit toegestaan te intiem te worden. Al dit gepraat over liefde is gelul

“Deze buitensporige vrouw zit binnenin opgesloten. Als ze soms een keer eruit komt, freaken mannen gewoonlijk uit, dus gaat zij terug in winterslaap, speelt het veilig, en is totaal gefrustreerd.”

Dit, Lani, is niet alleen jouw verhaal; het is het verhaal van alle vrouwen. Ze leven allemaal in diepe frustratie.

Geen manier vindend eruit te komen, niet wetend wat hen is ontnomen, hebben ze slechts een uitweg: ze zijn te vinden in kerken, in tempels, in synagogen, biddend tot God. Maar die god is ook een mannelijk chauvinist.

In de Christelijke drie-eenheid is geen plaats voor vrouwen. Alleen drie mannen: de vader, de zoon, de heilige geest. Het is een homo clubje.

Ik word herinnerd dat toen God in het begin de wereld schiep hij man en vrouw uit de aarde creëerde, en leven in hen blies. Hij schiep hen als gelijken. Maar kijkend naar de wereld, kun je begrijpen – wie het geschapen heeft is een beetje stom. Hij schiep man en vrouw, en maakte een klein bed voor hen om in te slapen. Het bed was zo klein dat enkel een persoon erin kon slapen. Ze waren gelijken, maar de vrouw stond erop: zij wou op het bed – hij moest op de grond slapen. En het probleem was hetzelfde met de man – hij was niet bereid om op de grond te slapen. Je zult verbaasd zijn te horen dat de eerste nacht in het bestaan het begin was van kussengevechten.

Ze moesten naar God toe. En de oplossing was erg eenvoudig – gewoon een extra groot bed maken; elke timmerman had dat kunnen maken. Maar God is een man, en is net zo bevooroordeeld als iedere andere man: Hij sloopte de vrouw, vernietigde haar. En toen schiep hij Eva, maar nu was de

vrouw niet langer de gelijke van de man – ze werd geschapen uit een rib van Adam; dus ze was er enkel om de man te dienen, voor hem te zorgen, om door hem gebruikt te worden.

Christenen vertellen je niet het hele verhaal. Zij beginnen hun verhaal bij Adam en Eva – maar Eva is al gereduceerd tot een staat van slavernij. En sinds die dag hebben vrouwen op duizenden manieren in slavernij geleefd. Financieel was het haar niet toegestaan onafhankelijk te zijn. Wat opleiding betreft was haar niet toegestaan de gelijke van de man te zijn – want dan zou ze financieel onafhankelijk kunnen zijn. Op religieus gebied was het haar zelfs niet toegestaan de geschriften te lezen of naar iemand te luisteren die de geschriften voorlas.

De vleugels van vrouwen zijn op vele manieren gekortwiek.

En het grootste kwaad wat haar is aangedaan is het huwelijk, want noch de man noch de vrouw is monogaam; psychologisch zijn zij polygaam. Dus hun hele psychologie is tegen de eigen natuur in gedwongen. En omdat de vrouw afhankelijk was van de man moest ze allerlei soorten beledigingen incasseren – want de man was de baas, hij was de bezitter, hij had al het geld.

Om zijn polygame natuur te bevredigen, creëerde de man de prostituee. Prostituees zijn een nevenproduct van het huwelijk.

En dit lelijke instituut van prostitutie zal niet uit de wereld verdwijnen tenzij het huwelijk verdwijnt. Het is zijn schaduw – want de man wenst niet vastgebonden te zitten in een monogame relatie, en hij heeft bewegingsvrijheid, hij heeft het geld, hij heeft de opleiding, hij heeft alle macht. Hij bedacht prostituees; en een vrouw vernietigen door haar een prostituee te maken is de lelijkste moord die je kunt begaan. Het vreemde feit is dat alle religies tegen prostitutie zijn – en zij zijn er de oorzaak van. Ze zijn allemaal voor het huwelijk, en ze kunnen niet een eenvoudig feit zien – dat prostitutie ontstond met het huwelijk.

Nu probeert de beweging voor vrouwen bevrijding al de stommiteiten te imiteren die de man de vrouwen heeft aangedaan. In Londen, in San Francisco, kun je mannelijke prostituees vinden. Dat is een nieuw verschijnsel. Dit is niet een revolutionaire stap, dit is een reactionaire stap.

Lani, Het probleem is dat tenzij je de controle verliest terwijl je vrijt, zul je niet een orgastische ervaring hebben. Dus tenminste mijn mensen moeten meer begripvol zijn, dat de vrouw zal kreunen en kermen en schreeuwen. Het is omdat haar hele lichaam erbij betrokken is – totale betrokkenheid.

Je hoeft daar niet bang voor te zijn. Het is enorm helend; ze zal niet meer hatelijk tegen je zijn, en ze zal niet meer tegen je zeuren, want al de energie die hatelijkheid wordt is omgezet in een onmetelijke vreugde. En wees niet bang voor de burens – het is hun probleem als zij zich druk maken om je gekreun en gekerm, het is niet jouw probleem. Je houdt hen niet tegen....

Maak je liefde een werkelijk feestelijke gebeurtenis, maak er geen konijnenwerk van. Dans, zing, maak muziek – en laat de seks niet cerebraal zijn. Seks in je hoofd is niet echt; seks moet spontaan zijn.

Schep een situatie. Je slaapkamer zou een plek moeten zijn die even heilig is als een tempel. Doe in je slaapkamer niets anders; zing, dans en speel, en als liefde vanzelf komt, als een spontaan iets, dan zul je onmetelijk verrast zijn dat biologie je een glimp van meditatie heeft gegeven.

En wees niet bezorgd over de vrouw die een beetje gek wordt. Ze moet gek worden – haar hele lichaam is in een totaal andere ruimte. Ze kan niet in controle blijven; als ze de controle houdt zal ze als een lijk zijn.

Miljoenen mensen vrijen met lijken.

Ik heb een verhaal gehoord over Cleopatra, de mooiste aller vrouwen. Toen ze stierf, werd volgens de oude Egyptische rituelen met de verbranding van haar lichaam drie dagen gewacht. Ze werd in die drie dagen verkracht – een dood lichaam. Toen ik het voor het eerst hoorde, was ik verbaasd – wat voor soort man zou haar verkrachten? Maar toen voelde ik, misschien is het niet zo'n vreemd feit. Alle mannen hebben vrouwen tot lijken gereduceerd, tenminste als ze vrijen.

De oudste verhandeling over liefde en seks is Vatsyayana's Kamasutras, aforismen over seks. Het beschrijft vierentachtig houdingen om de liefde te bedrijven. En toen de Christelijke missionarissen naar het Oosten kwamen, waren zij verbaasd te merken dat ze slechts een houding kenden: de man bovenop – want dan heeft de man meer bewegingsvrijheid, en de vrouw ligt als een lijk onder hem.

Vatsyayana's suggestie is erg accuraat, dat de vrouw bovenop moet liggen. De man boven is erg onderontwikkeld; de vrouw is fragieler. Maar waarom mannen gekozen hebben bovenop te liggen is dat ze zo de vrouw onder controle kunnen houden. Geplet onder het beest, moet de schoonheid wel onder controle zijn. De vrouw doet zelfs haar ogen niet open, want dat lijkt op een prostituee. Ze moet zich als een lady gedragen. Deze houding, man bovenop, wordt in het Oosten gekend als de missionaris houding. Een grote revolutie is op komst wat de relatie tussen man en vrouw aangaat. Er zijn overal in de wereld instituten in ontwikkeling, in de ontwikkelde landen, waar ze je leren hoe de liefde te bedrijven. Het is betreurenswaardig dat zelfs dieren weten hoe dat moet en de mens het geleerd moet worden. En in hun onderricht, is het basis punt het voorspel en naspel. Dan wordt liefde zo'n heilige ervaring.

Lani, je moet de vrees om intiem met een man te zijn en totaal de controle te verliezen laten varen. Laat de idioot bang zijn; als hij bang wil zijn, is dat zijn zaak. Jij moet echt zijn, en waar tegenover jezelf. Je liegt tegen jezelf, je bent jezelf aan het bedriegen, je bent jezelf aan het vernietigen

Wat kan het voor kwaad als de man uitfrekt en naakt de kamer uitloopt? Sluit de deur! Laat de hele buurt weten dat deze man gek is. Maar je hoeft niet je mogelijkheid op het hebben van een orgastische ervaring te controleren. De orgastische ervaring is de ervaring van het opgaan en versmelten in egoloosheid, mindloosheid, tijdloosheid.

Dit zal misschien je zoektocht naar een weg vinden teweegbrengen zodat je, zonder man, zonder een partner, de mind kunt opgeven, aan tijd voorbij kunt gaan, en zelf in orgastische vreugde kunt binnengaan. Ik noem dit echte meditatie.

Dus je moet stoppen met in een winterslaap te gaan, het veilig te spelen, en al je frustratie zal verdwijnen. Waarom zou je bezorgd zijn om de man? Laat hem de vraag stellen; "Wat moet ik nu doen? Lani is aan het gek worden, springt bovenop me, begint mijn gezicht te krabben....!" Maar hier in mijn plaats, tussen mijn mensen, kun je daar niet druk over maken. Je moet het accepteren als een natuurlijk verschijnsel. Anders mediteer dan maar – wie zegt je dat je met een vrouw moet vrijen?

Vrouwen hebben meditatie niet ontdekt. Misschien waren het deze die uitfrekten die meditatie ontdekten om de vrouwen en al de problemen te vermijden... en zit gewoon stil, niets doend – en de lente komt, en het gras groeit vanzelf. Je kunt dat doen.

Ik hoorde... een dikke Amerikaan wandelend op straat zag een bord: 'verbazingwekkende afslanking methode! Vierentwintig uur kuur – duizend dollar; zes uur kuur – vijfduizend dollar.'

Nieuwsgierig geworden, ging hij naar binnen en vroeg de receptioniste naar de kuur van vierentwintig uur. Hij werd naar een grote kamer gebracht, en daar stond een mooi naakt meisje met een bord rond haar nek: "Je pakt me, je vrijt met me; maar eerst moet je me zien te pakken."

Dat was het afslanking proces! Hij was erg onder de indruk, en dacht: "Als dit de kuur is van duizend dollar, dan moet de kuur van vijfduizend dollar vijf keer zo goed zijn. Dus hij schreef onmiddellijk in voor de vijfduizend, zes uur kuur.

Hij werd uitgekleeft en naar een andere grote kamer gebracht, en de deur werd achter hem gesloten. Alleen in de kamer bij hem was een enorme gorilla, met een bord om zijn nek zeggend: "Ik pak je, ik ga met je vrijen."

Wees niet bezorgd, geniet van het hele spel – laat het iets vrolijks zijn. Als een man uitfreakt, er zijn miljoenen mannen.

Op een dag, Lani, zul je een gekke kerel vinden die niet uitfreakt. En trouwens, uitfreaken en aldoor rond het bed rennen zal hem een afslanking behandeling geven – en zonder een enkele dollar te betalen!

Vraag 2

Geliefde Osho,

U kijkt in mijn ogen, en ik verdwijn in de uwe. Ik onderga een communicatie voorbij woorden, voorbij deze wereld. Ik heb U zo lief, alle andere dingen hebben mijn belangstelling verloren. Ik heb zo vaak gehoord dat aan alle goede dingen een einde moet komen. Alstublieft, Osho, vertel me nog eens dat dit niet gaat eindigen.

Prem Devika, de spreuk, "Aan alle goede dingen komt een einde," moet uitgevonden zijn door onverlichte mensen. In het gewone, onbewuste leven, is het waar. Maar de werkelijke goede dingen, die jou enkel in onmetelijk bewustzijn kunnen overkomen, eindigen nooit. Deze spreuk behoort tot de massa.

Maar als je hen die verlicht zijn vraagt, zullen zij zeggen dat goede dingen enkel beginnen en nooit eindigen. Er is een uitspraak van Gautama Boeddha met dezelfde inhoud. Hij zegt: "Slechte dingen hebben geen begin, maar hebben een einde. Goede dingen hebben een begin, maar hebben geen einde." Dit nu komt van een zeer bewust mens.

Je zegt: "U kijkt in mijn ogen, en ik verdwijn in de Uwe. Ik onderga een communicatie voorbij woorden, voorbij deze wereld. Ik heb u zo lief, alle andere dingen hebben mijn belangstelling verloren."

Vandaar is de vrees in je ontstaan; de spreuk kwam op uit die vrees: "Ik heb zo vaak gehoord dat aan alle goede dingen een einde komt" – het is niet noodzakelijk; het hangt af van je bewustzijn. Enkele een klein gedeelte van jouw wezen is bewust – een tiende deel; vandaar dat goede dingen erg kortstondig zijn. Als je bewustzijn intenser wordt, beginnen de ervaringen van het goede, van schoonheid, van vreugde, van extase langer te duren.

Als je volledig bewust bent, dan blijft de extase vierentwintig uur per dag bij je, wakend of slapend.

Dus maak je er geen zorgen over. Span je enkel in om meer alert te zijn, meer bewust; en wat je nu ook overkomt zal intenser worden, meer energievoller, zal je permanente kwaliteit worden – een deel van je eigen wezen.

Maar het gebeurt altijd; wanneer je iets goeds overkomt ligt er altijd gelijktijdig de vrees op de loer dat het misschien spoedig zal eindigen. En vanwege deze sluimerende vrees, kun je zelfs niet eens genieten wanneer het daar is.; de vrees vernietigt het moment. Zit niet in over spreuken die door de onwetende massa zijn gecreëerd. Ze drukken hun eigen ervaring uit – in hun leven is het erg zeldzaam dat er iets goeds gebeurt. En het duurt maar zo kort dat later, bij het terugkijken, ze zichzelf niet kunnen overtuigen of het echt gebeurd is of dat zij het gedroomd hebben. Was het werkelijk of enkel verbeelding?

En de hele mensheid leeft in angst – angst voor alles; je kunt niet volledig leven, omdat er dood is.

Mijn logica is totaal anders: omdat er dood is, leef zo totaal als mogelijk is. Omdat je niet zeker omtrent morgen kunt zijn, je hebt alleen dit moment gekregen, kun je niet veroorloven leven uit te stellen – want er kan misschien geen tijd over zijn.

Een van de leerlingen van Confucius vroeg hem: “Meester, kunt u me iets over dood vertellen, en wat er daarna gebeurt?”

Confucius zei tegen hem: “Wil je sterven? Ben je aan het voorbereiden voor dood?”

De man zei: “Nee, ik ben niet aan het voorbereiden voor dood, ik ben erg bang voor de dood. Ik wil zeker zijn dat er niets is om bang voor te zijn.”

Confucius zei: “Wees niet stom. Terwijl je leeft, wees levend! En wees totaal levend, en geniet het leven in al zijn dimensies; en als je dood bent, wees totaal dood. En als je over dood wilt denken, in je graf zul je genoeg tijd hebben; liggend daar, denk dan maar over de dood. Maar verspil je leven niet met aan dood te denken.”

Maar de mens is zo bang gemaakt – wat zijn daden betreft, over hoe hij leeft, over zijn fatsoen – dat er geen tijd overblijft om te leven. Angst neemt al de tijd in beslag.

Het stortregent in Warschau. De Heren Cohen en Goldberg rennen terug naar huis, verpakt in hun donkere, orthodoxe Joodse jassen. Maar de regen wordt te erg, en ze zoeken iets om te schuilen. De enige beschikbare plaats is een slagerswinkel. Ze kijken elkaar aan, kijken naar de donkere, zwarte wolken en gaan de winkel binnen. Iedereen staart en ze zijn vóslagen in verlegenheid. De heer Cohen tracht het ijs te breken, en vraagt terloops: “Hum, hoeveel kost een kilo varkensvlees?”

Precies op dat moment, klinkt er de echo van een ongelooflijke donderklap in de lucht. De heer Cohen rent naar buiten, kijkt naar de hemel en zegt: “Ik vroeg alleen maar naar de prijs.”

Zelfs God is niets anders dan je vrees. Het is niet je liefde, het is je angst.

Is het je nooit opgevallen? Wanneer je in moeilijkheden bent, angst, lijden, dan herinner je God. Wanneer je vreugdevol bent, gelukkig, met een gevoel van welzijn, heb je geen boodschap aan God.

God is een schepping van de angst van de mens.

Als een mens onbevreesd is, heeft hij geen enkel idee van God. Gautama Boeddha heeft geen idee van God. Mahavira heeft geen idee van God. Lao Tzu heeft geen idee van God. Waar is God gebleven? Toen hun vrees verdween, verdween God, de projectie van hun vrees, ook.

Een van de grondbeginselen van sannyas is: Ga door met je vrees op te geven, verspil geen tijd. Geniet het leven zo totaal dat er geen tijd is voor angst. En ik geef je de garantie dat zelfs als dood komt, je niet bevreesd zult zijn; je hele levenslange training in onbevreesdheid zal je niet toestaan om bang voor de dood te zijn. In tegendeel, je zult je opgewonden voelen want je gaat naar een onbekende ruimte. Een exploratie – dat is zoals Socrates zijn dood zag. Hij was tot dood door gif veroordeeld door het hof van Athene. Precies toen de zon onderging, verzamelden zijn discipelen rondom hem. Ze huilden en Socrates vertelde hen: “Ik heb je altijd geleerd elk moment te genieten. Ik huil niet en ik ga dood; jullie zijn levend, en jullie huilen – dit is erg vreemd. Ik voel erg opgewonden, na een lange tijd, want het leven heb ik geleefd, ik ken het wel maar dood is een nieuwe ervaring, zo nieuw dat het een uitdaging voor me is om het te onderzoeken.”

De man die buiten de kamer het gif aan het bereiden was had in het verleden vele mensen gedood door dit gif te prepareren. Hij was de expert. Maar hij stelde de bereiding van het gif uit omdat, luisterend in het hof naar Socrates, hij van de man was gaan houden.

Het hof had geen argument tegen hem; ze waren allemaal dwergen, en hij was een genie. En uiteindelijk, ziende dat door te argumenteren met deze man je niet kunt winnen, besloten ze dat het te lang duurde, het was beter om te stemmen.

Dit was een sluwe strategie. En door stemming zou besloten worden of Socrates tot de dood zou worden veroordeeld of niet. Ze hadden geen misdaad bewezen. Hij had zo goed gepleit, en al de blaam op zijn persoon vernietigd – ze waren niet in staat geweest een enkele misdaad te bewijzen. Ze namen hun toevlucht tot een andere methode: stemmen.

En eenenvijftig procent van de mensen stemde dat Socrates gedood moest worden – enkel eenenvijftig procent. Negenenveertig procent stemden voor zijn leven – zelfs de man die het gif moest bereiden had voor zijn leven gestemd. Maar het was zijn werk.... Hij was aan het uitstellen, de zon was onder....

En Socrates vroeg keer op keer; “Wat is er aan de hand? Bij zonsondergang zou het gif aan me gegeven worden. Het wordt laat.” Hij ging de kamer uit en vroeg de man: “Waarom treuzel je zo lang?”

Hij zei: “U bent een vreemde kerel! Ik ben van U gaan houden – en nu maakt u het me zelfs nog moeilijker. Mensen zijn blij als er enig uitstel is, tenminste dat beetje meer zijn ze in staat te leven, Waarom ben u zo gehaast om te sterven?”

Socrates zei: “Ik heb het leven geleefd. En ik heb het zo totaal geleefd, ik heb er al de sappen uitgeperst. Nu is er niets meer om te onderzoeken. Dood opent een nieuwe deur, een nieuw mysterie. Treuzel niet, ik voel zo opgewonden. Ik voel opnieuw jong.”

Als je onbevreesd leeft, zul je onbevreesd sterven. En de mens die geen vrees heeft, heeft geen god, heeft geen hel, heeft geen hemel, want hij weet een ding: waar hij ook is, zal hij in staat zijn net zo mooi, net zo artistiek, net zo esthetisch te leven als mogelijk is.

Oké, Vimal?

Ja, Osho.